

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Men begint tegenwoordig in Amsterdam blijkbaar al ruimte te kort te komen voor het bouwen van huizen. Tenminste, sedert eenigen tijd is men bezig de grondslagen voor een nieuw gebouw te leggen . . . in het water. Tegenover het station, juist over het Prins Hendrik-plantsoen, zal n.l. boven het water een gebouw verrijzen waarin gevestigd zal zijn het Bureau voor Scheepvaart- en Handelsinrichtingen. Of het het vrije uitzicht op ons prachtige Centraal Station niet zal bederven?

J. S. MEUWSEN

AMSTERDAM: Leidschestraat 2, Damrak 73, Oude Doelenstraat 20, Damstraat 2
DEN HAAG: Veenestraat 20, Lange Poten 17, Prinsestraat 47
ROTTERDAM: Mosseltrap 3, Boymansstraat 3.

HOFLEVERANCIER

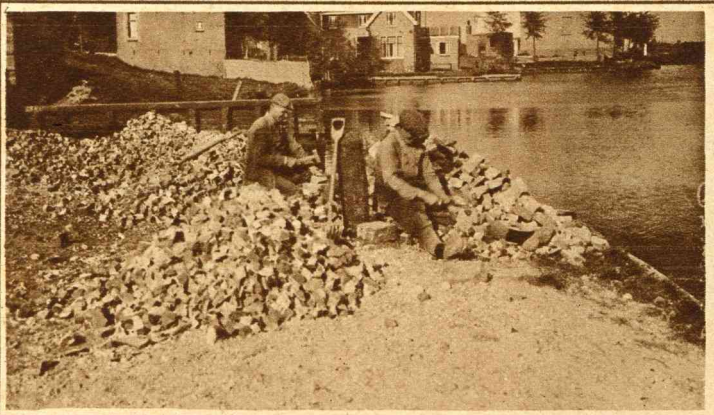
HOEDEN

P. en C. HABIG, LINCOLN-BENNETT,
BORSALINO, MOSSANT, PANIZZA.

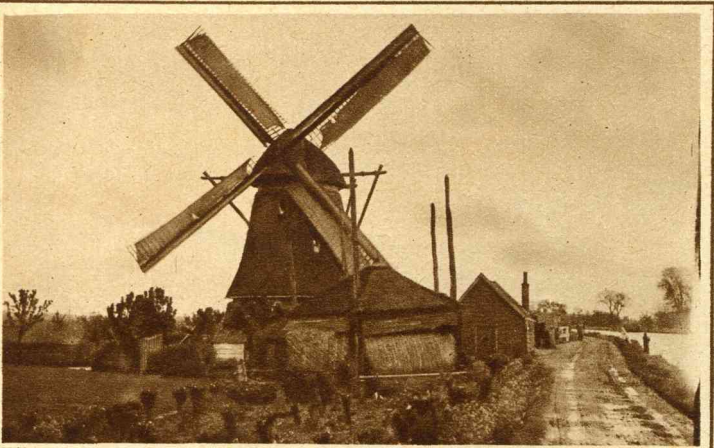
GROOTE SORTEERING in onze wettig gedeponeerde merken:
METEOR f 9.50 — MONOPOL f 5.50 — KOGGESCHIP f 4.50.

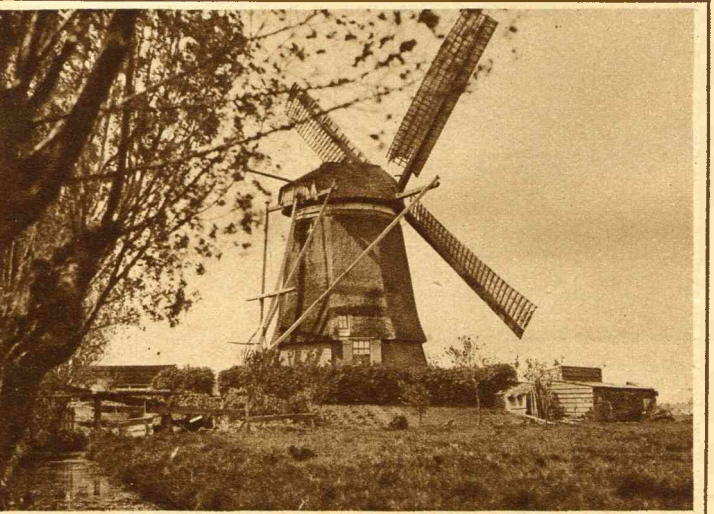
Wegverbetering Zaandam—Westzaan. De Westzanerdijk wordt van Zaandam naar Westzaan voorzien van een macadamlaag, wat op den weg met druk verkeer een groote verbetering is. Men is thans bezig met het storten van het puin voor een stevigen ondergrond (boven) waarvoor groote stenen eerst in kleine stukken worden gehakt (hieronder).

Een aardig kiekje van de 16 Meter klassers, in actie op het Spaarne te Haarlem, tijdens de onderlinge wedstrijden van de Haarlemsche Jachtclub.

Het landschap aan den Stammerdijk tusschen Weesp en Diemen dreigt van zijn molens beroofd te worden. Op de laatste vergadering van ingelanden werd besloten tot machinale polderbemaling over te gaan. Een der twee molens zal van 'n Dieselmotor worden voorzien, terwijl de andere verkocht zal worden. Het landschap zou door eventueel verdwijnen veel van zijn landelijk schoon verliezen. Hierboven: „De Gemeenschap I”, die buiten dienst gesteld en verkocht zal worden. Hieronder: „De Gemeenschap II”, die van een motor zal worden voorzien.

Confectie in de Perfectie!

Er zit méér in een pak dan een lap stof en voering.
En nu komt het er maar op aan, wat er nog meer in zit — paardenhaar voor de binnenbewerking — en hoe dat is aangebracht. Dit wat en hoe maakt de deugdelijkheid van uw pak uit.

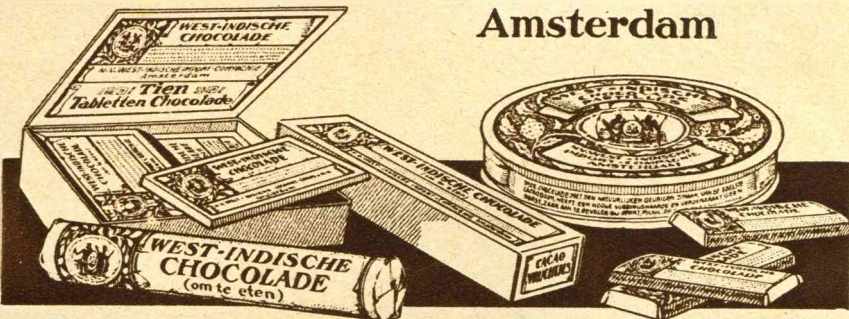
Amsterdam
Rotterdam
Haarlem
Leiden
Den Haag
Delft
Breda
Middelburg
Groningen
(Voorjaar 1927)

KREYMBORG's eigen confectie is uitsluitend kleermakerswerk, door kundige vaklui met de hand bewerkt. Door strenge controle op het werk der kleermakers, door uitmuntende coupe van prima coupeurs is KREYMBORG's kleding betere kleding. Door reusachtige en daardoor scherpe inkoop van stoffen, voor 23 eigen zaken in Nederland levert KREYMBORG goede kwaliteit tegen uiterst billijken prijs.

**Heerencostumes: 11⁹⁰ 16⁹⁰
19⁹⁰ 26⁰⁰ 33⁷⁵ en hoger.**

Kreymborg

N.V. WEST-INDISCHE IMPORT-COMPAGNIE Amsterdam

Iederen dag versch geslacht Gevogelte.
Vraagt Prijscurant.

BETLEM'S WILDHANDEL

N. Z. VOORBURGWAL 57 - 59. TEL. C. 1515.

Eigen Mesterij:
Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

MIJNHARDT'S
Hoofdpijntabletten
werken terstond
Buisje 60ct. Bij Apoth. en Drogisten

IN DRIE JAAR EIGENAAR
VAN EEN

**Piano, Kunstspelpiano, Vleugel,
Orgel of Kunstspelorgel**

door eenvoudig huren. — Alle bekende merken worden met 10 jaar garantie door geheel Nederland geleverd. Vraagt nieuwe catalogus 167 en conditiën aan:

N.V. HEES & Co., Delft, Piano- en Orgelfabriek

ADVERTEERT

U

IN HET
WEEKBLAD

DE STAD

!! AMSTERDAM !!

Al onze abonne's zijn GRATIS verzekerd tegen ongelukken f 5000. f 600, f 300, f 60, f 30). Niet alleen bij ongelukken, die voortvloeien uit een ongeval met eenig vervoermiddel, doch bij ALLE ongelukken VAN WELKEN AARD OOK, vermeld in onze voor alle abonne's bindende polisvoorwaarden, die op aanvraag gratis worden toegezonden.

ABONNEMENTSPRIJS:

Per week 12½ cent; Per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling (per post f 1.75). Voor het buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. VOOR ADVERTENTIËN wende men zich tot „Werfkracht”, instituut voor commerciële propaganda, Mauritskade 39, Den Haag, of tot de administratie van dit blad.

REDACTIE EN ADMINISTRATIE-ADRES KEIZERSGRACHT 234 - TELEFOON 43304

De Eriënis van den Millionnaire

Vrij naar het Engelsch van CHARLES GARVICE

Zie voor korten inhoud van 't verhaal tot nu toe vorig en volgend nummer.

Neen, mijnheer, ik niet,” antwoordde de butler, „maar wel twee van de andere bedienden. Ik had toevalig mijn vrijen avond.”

„Juist,” zeide Horton, „wilt u dan die twee menschen even bij mij sturen?”

Aan het verzoek van den notaris werd spoedig voldaan, en de beide bedienden bleven in eerbiedige houding bij de deur staan.

„Hoe zijn uw namen?” vroeg Horton.

„James Green, mijnheer,” antwoordde de een.

„Ik heet Alfred William Thomson, mijnheer,” zeide de ander.

„Dank u. Forbes heeft mij gezegd dat u gisteravond een papier hebt geteekend voor den heer Chalfont. Hebt u met uw vollen voornaam onderteekend, ook uw adres erbij vermeld, en dat ge bediende zijt hier in huis?”

„Jawel, mijnheer, want mijnheer Chalfont heeft ons gezegd hoe wij het moesten doen.”

„Ja mijnheer, en wij hebben het allebei de keeren goed gedaan,” zeide de andere met zichtbare vol-doening.

„Beide keeren?” herhaalde Horton, terwijl hij het hoofd ophief als een jachthond, die een spoor ruikt. „Wat bedoel je daarmee?”

„Wij hebben twee papieren geteekend voor den heer Chalfont, mijnheer,” antwoordde Thomson.

De heer Horton ging naar het venster, en keek naar buiten, alsof de geheele zaak hem verder niet het minste belang inboezemde; toen kwam hij weer terug, ging in een stoel zitten en bestudeerde zorgvuldig zijn nagels.

„Zoo zoo,” zeide hij, „u hebt dus twee documenten geteekend. Beide tegelijkertijd?” vroeg hij onverschillig.

„Neen mijnheer,” antwoordde Green, „toen wij het eene geteekend hadden, zijn wij weer naar beneden gegaan...”

„Om het aan de andere bedienden te vertellen?” vroeg Horton met een glimlach.

„Nu, mijnheer, wij hebben er wel over gesproken,” antwoordde Green met een verontschuldigend kuchje.

„Juist. En wanneer hebt jelui het andere papier onderteekend?”

„Dat is misschien een kwartier later gebeurd, mijnheer. Het kan ook wel wat vroeger of later geweest zijn,” antwoordde Thomson ernstig. „Heb jij er toevallig op gelet, hoe laat het was, James?”

„Neen,” antwoordde de gevraagde, „maar ik weet wel dat wij de twee papieren kort na elkaar hebben onderteekend.”

„Hoe laat was dat dan zoowat?” vroeg Horton.

„Laat eens zien, het zal ongeveer tien uur geweest zijn,” zeide Thomson. „Ik weet het wel zoo ongeveer, omdat ik juist mijnheer Forbes hoorde binnenkomen, en die is altijd om tien uur thuis, soms vroeger, zelden later.”

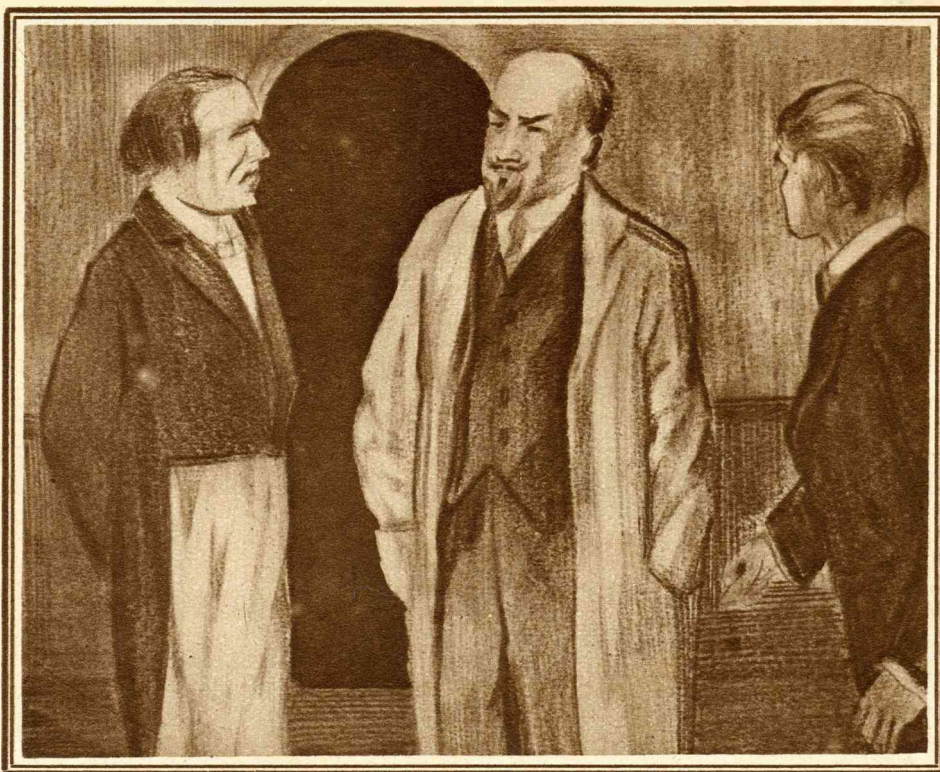
„Ja, ja,” zeide de heer Horton. Er heerschte eenige oogenblikken stilte; de bedienden stonden nog in dezelfde houding als toen zij het vertrek waren binnengegreden. Jack was opgestaan en naar het venster gegaan. Horton nam nu een vel papier, dat op tafel lag, en vroeg:

„Hoe zag dat papier eruit — het eerste? Leek het min of meer op dit, wat formaat betreft?”

„Ik geloof het wel, mijnheer, maar wij hebben het niet goed kunnen zien, omdat het papier grootendeels bedekt was, behalve de plaats waar wij moesten teekenen.”

„Dat begrijp ik. En het tweede?”

„Dat was precies eender als het eerste, mijnheer,”

„We hebben twee papieren geteekend voor den heer Chalfont, mijnheer,” antwoordde Thomson.

antwoordde Thomson. „Ik herinner mij ook, dat beide papieren dezelfde kleur hadden.”

„Mooi. Wat zei de heer Chalfont, toen hij u vroeg, te teekenen?”

„Hij zei: Dit is mijn testament,” antwoordde Thomson ernstig en op een toon van gewicht. „Tenminste, dat zei hij de eerste maal, maar den tweeden keer zeide hij: Jelui moet nog een ander papier voor mij teekenen, want in het eerste is een fout geslopen.”

„Een vergissing,” verbeterde James.

„Neen, neen, een fout,” hield Thomson eenigszins heftig vol. „Ik herinner mij heel goed, dat mijnheer het woord „fout” gebruikte.”

„Is dat alles wat de heer Chalfont gezegd heeft?” vroeg de heer Horton.

„Jawel mijnheer, tenminste, hij zei nog: dankjewel,” antwoordde Thomson. „Mijnheer Chalfont was altijd heel beleefd en vriendelijk tegen ons, mijnheer,” vervolgde hij, terwijl zijn stem even stokte, „als wij iets verkeerd hadden gedaan, was hij wel erg driftig, maar hij was het ook heel gauw weer vergeten.”

„Dank u zeer, dat is alles wat ik wilde weten,” zeide de heer Horton en met een vriendelijk knikje liet hij de bedienden gaan.

Nadat zij het vertrek hadden verlaten, heerschte er gedurende een volle minuut stilte. Het gelaat van den notaris geleek wel een masker. Zijn blik was op de tafel gericht. Jack stond onbewegelijk bij het venster en keek met half wezenlozen blik naar Jim, die op het grasveld een kat achtervolgde.

Hij had slechts half geluisterd naar het gesprek tusschen Horton en de twee bedienden; wel had hij begrepen dat er iets niet in den haak was, maar op dat oogenblik voelde hij maar matig belangstelling voor de zaak. Zijn gedachten waren nog steeds bij zijn overleden vriend. Alleen de opmerking van een der bedienden, dat Chalfont altijd zoo beleefd en vriendelijk jegens hen was, had Jack getroffen, veel meer dan het andere wat zij hadden verteld, en wat toch van veel grooter belang was. Inderdaad had Chalfont zich bij zijn personeel zeer bemind gemaakt door zijn altijd vriendelijke en welwillende houding. Jack werd uit zijn droevig gepeins gewekt door den heer Horton.

„Dat is een vreemde geschiedenis, meneer Chalfont,”

zei de notaris, terwijl hij zich in zijn stoel omwendde en zijn jongen vriend met gefronste wenkbrauwen aankeek. „U hebt zeker wel gehoord en begrepen wat er gebeurd moet zijn, dat namelijk de heer Chalfont gisteravond twee testamenten heeft geteekend.”

„Twee testamenten!” herhaalde Jack, die met moeite erin slaagde, zijn gedachten bij de zaak te houden.

„Ja,” zeide Horton. „Het waren allebei testamenten, want als het dat niet geweest waren, dan zou de heer Chalfont er wel mee hebben gewacht tot hij op kantoor was en ze daar op de gewone wijze hebben geteekend. Als he geen testamenten waren geweest dan zou de heer Chalfont den in-houd niet zoo zorgvuldig voor de bedienden verborgen hebben gehouden. De vraag is nu maar: welk testament is het laatst geteekend?”

„Ja,” zeide Jack, met zoo weinig belangstelling, dat Horton kleurde, alsof hij zich ergerde.

„M'n waarde Chalfont,” zeide hij, die ergernis zooveel mogelijk verbergend, „ge begrijpt toch zeker wel, dat de heer Chalfont gisteravond het testament heeft geteekend, dat ik voor hem heb opgemaakt, en dat hij later een ander onderteekend heeft, waarschijnlijk door hemzelf opgemaakt?”

„Welnu?” vroeg Jack. „Ik begrijp eigenlijk niet goed, waar u heen wilt. Hij wilde, voor zoover ik weet, een testament maken, waarin hij mij tot zijn erfgenaam benoemde.”

„Jawel... maar waar is het dan?” vroeg Horton een weinig ongeduldig.

„Dat weet ik niet,” antwoordde Jack wel 'n beetje onnoozel. „Ligt het niet in de safe?”

„Neen,” antwoordde Horton met nadruk. „Ik heb twee, driemaal alles nagezien en niets gevonden. Het testament, of de testamenten, zijn in dit vertrek geteekend, en het is dus logisch, dat ze, of althans één ervan, in de safe opgeborgen zijn. Al de andere papieren zijn er wel. Acht u het waarschijnlijk, dat de heer Chalfont het meegenomen heeft naar zijn kamer? Ik zeg „het,” omdat hij natuurlijk het eerste testament zal hebben vernietigd.”

„Ik weet het niet,” antwoordde Jack.

„Laten we dan boven eens gaan kijken,” stelde Horton voor.

„Ach, ik voel in het geheel geen lust om mij te bekommeren om een testament,” zeide Jack droevig. „Ik kan niet gaan zoeken in zijn kamer...”

„Nu, dan zal ik wel alléén gaan,” zeide Horton.

Hij nam de sleutels van de brandkast en verliet het vertrek. Jack opende het venster en riep Jim, die onmiddellijk naar zijn meester kwam toehollen. Jack streelde hem en dacht er daarbij aan, dat ook Chalfont veel van het dier had gehouden.

Horton keerde spoedig terug; hij scheen ontstemd te zijn en had blijkbaar niets gevonden.

„Het kan daar onmogelijk verborgen zijn,” zeide hij. „Maar bovendien, waarom ook zou de heer Chalfont het hebben willen verbergen? Hij heeft natuurlijk het tweede testament na eenig beraad opgemaakt. M'n waarde Chalfont, ge moet uzelf toch trachten te beheerschen en eenige aandacht schenken aan wat ik zeg! Vergeet niet dat dit een zeer ernstige zaak is; als ik geen testament kan vinden, zal de heer Chalfont volgens de wet geen erfgenaam hebben aangewezen.”

„Ja,” zeide Jack, „en dat beteekent...”

„Dat ge in plaats van Chalfont's erfgenaam en een zeer rijk man, vrijwel... eh... neem mij niet

Zaterdag herdacht de directeur der Ripolinfabrieken te Hilversum zijn 40-jarig directeurschap. Op onze foto de jubilaris te midden van het personeel en de werkliden der fabriek.

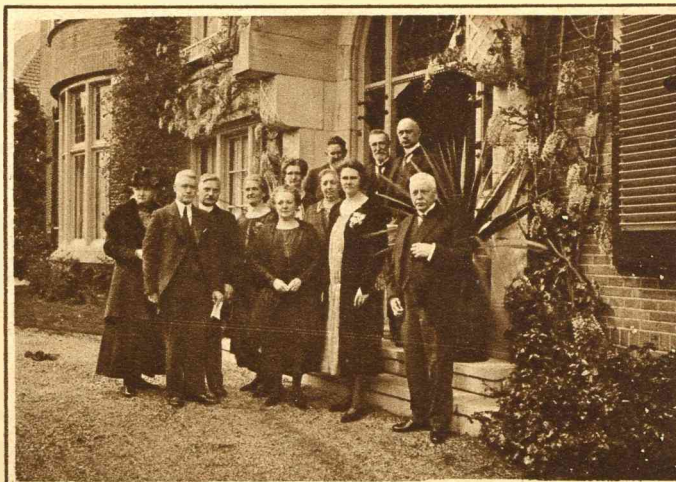
UIT HILVERSUM

Te Hilversum is officieel geopend het Ardjoeno-huis, waar oud-verpleegsters een zonnigen levensavond zal worden verschaft. Links: Het gerestaureerde gebouw aan de Borneolaan; rechts: Het bestuur der instelling.

Het bestuur der sportvereniging „De Zwaluwen” te Hilversum die dezer dagen haar eerste lustrum vierde.

Een aantal Duitsche gemeente-ambtenaren die een bezoek brengen aan Nederland om verschillende gemeentebedrijven te bezichtigen, zijn ook in Hilversum geweest, waar zij officieel ten gemeentehulze zijn ontvangen. Op onze foto aan de tafel, van links naar rechts: de heeren Alessie, wethouder, Katrux, Gemeente-secretaris, Mr. Reymer, Burgemeester, B. Wandersleb, Regierungsassessor President-Ministerie für Handel, Van Dillewijn, wethouder, Kuyper, wethouder.

kwelijk, Chalfonte, maar ik mag de zaak niet anders voorstellen dan zij is...."

"U bedoelt, dat ik dan geen cent krijg," zeide Jack, op een toon alsof dat de eenvoudigste zaak ter wereld was. "Ja, ik ben nog wel wat in de war, maar natuurlijk begrijp ik uw bedoeling wel. De vraag is nu maar: waar zijn de testamenten, of: waar is het testament?"

"Juist," antwoordde Horton, die zich nu geen moeite meer gaf om zijn ontstemming te verbergen. "Ik moet bekennen, dat ik niet weet, wat ervan te denken. De heer Chalfont was de allerlaatste om zorgeloos met papieren om te gaan, vooral met zulk een belangrijk document als zijn testament. Nadat hij blijkbaar van gedachte veranderd was — het is natuurlijk ook wel mogelijk, dat hij een fout maakte in zijn eigen handteekening, of dat de onderteekeningen van de bedienden niet geheel juist waren — zou hij toch stellig niet de moeite genomen hebben om een ander testament te maken, het zelf te tekenen en door twee getuigen te laten mede-onderteekenen, zonder daarna de meeste gewone maatregelen te hebben genomen, om te zorgen dat het document niet verloren zou gaan! Hij behoefde slechts de brandkast te openen, het testament daarin te leggen en de safe weer te sluiten. Waarom zou hij dat dan niet gedaan hebben?"

"Ik weet het niet," antwoordde Jack droevig, "ik heb er geen flauw vermoeden van."

"Ik evenmin," zeide Horton. "In een roman is het mogelijk, dat een testament gestolen wordt, maar zulke dingen gebeuren niet in het werkelijke leven. Neen neen, hij moet het testament bepaald hier of daar hebben opgeborgen."

Jack keek met peinzenden blik naar den vloer; zijn ontmoeting van den vorigen avond met den ouden man en diens dochter kwam hem weer in de gedachten. Was het mogelijk, dat zij in eenig verband stonden met het verdwijnen van het testament? Hij zette die gedachte dadelijk met ontstemming van zich af.

"Misschien is het wel op het kantoor," veronderstelde hij.

Horton maakte een gebaar van ongeduld. "M'n waarde heer Chalfonte," zeide hij met licht verwijt in zijn stem, "u vergeet weer, dat de heer Chalfont niet naar zijn kantoor is gegaan. Het testament — de testamenten — zijn gisteravond hier geteekend, in zijn kamer, en spoedig daarna is hij gestorven."

"Dat is zoo," gaf Jack toe. "Neem mij niet kwalijk; ik kan mijn gedachten niet bij de zaak houden. U moet ze nu verder zelf maar uitzoeken."

Hij opende het Fransche venster en ging naar buiten, door Jim gevolgd. Nog geen tien meter was hij van het venster verwijderd, toen Horton hem terugriep. De notaris had de papiermand op tafel gezet en hield eenige snippers in de hand.

"Kom binnen, en doe het venster dicht, Chalfonte," zeide hij op zeer ernstigen toon. "Ik heb iets gevonden. Toevallig wierp ik een blik in de papiermand en zag daarin een stukje papier liggen met een gedeelte van uw naam erop. Blijkbaar is het een stukje van een verscheurden brief. Laten we trachten, ook de andere stukken te vinden."

Hij zocht het papier in de mand zorgvuldig na en vond vrij spoedig de andere gedeelten van den brief; met eenige moeite slaagde hij er ook in, de stukjes zóó op een vloeienschrijfmep te leggen, dat de brief volledig was.

"Lees u het maar," verzocht hij Jack, en de jonge man, zich een weinig vooróver buigend, las:

"M'n beste Jack. — Terwijl ik dit schrijf, heeft een zware zorg zich van mij meester gemaakt, meer om uwentwil dan om mijzelf, ofschoon er zoeven iets is gebeurd, dat mijn leven totaal heeft verwoest. Je weet wat ik voor je wilde doen — ik wil dat ook nu nog doen, maar ik kan het niet meer."

"Dezen avond is de afdoening van een groote schuld van mij gevorderd, en ik moet daaraan voldoen, ofschoon het mij tot mijn laatsten cent zal kosten. Het spijt mij meer dan ik zeggen kan, maar er is niets aan te doen. Je zoudt dit ook wel begripen, als je met de geheele zaak bekend waart."

"Ik hoop dat wij bij elkaar zullen blijven zolang ik nog leef. Na mijn dood echter, beste Jack, zal er voor jou geen cent overblijven. Meer kan ik niet schrijven, want ik ben verpletterd door dien zwaren slag, en het ergste is, dat wij er samen ook

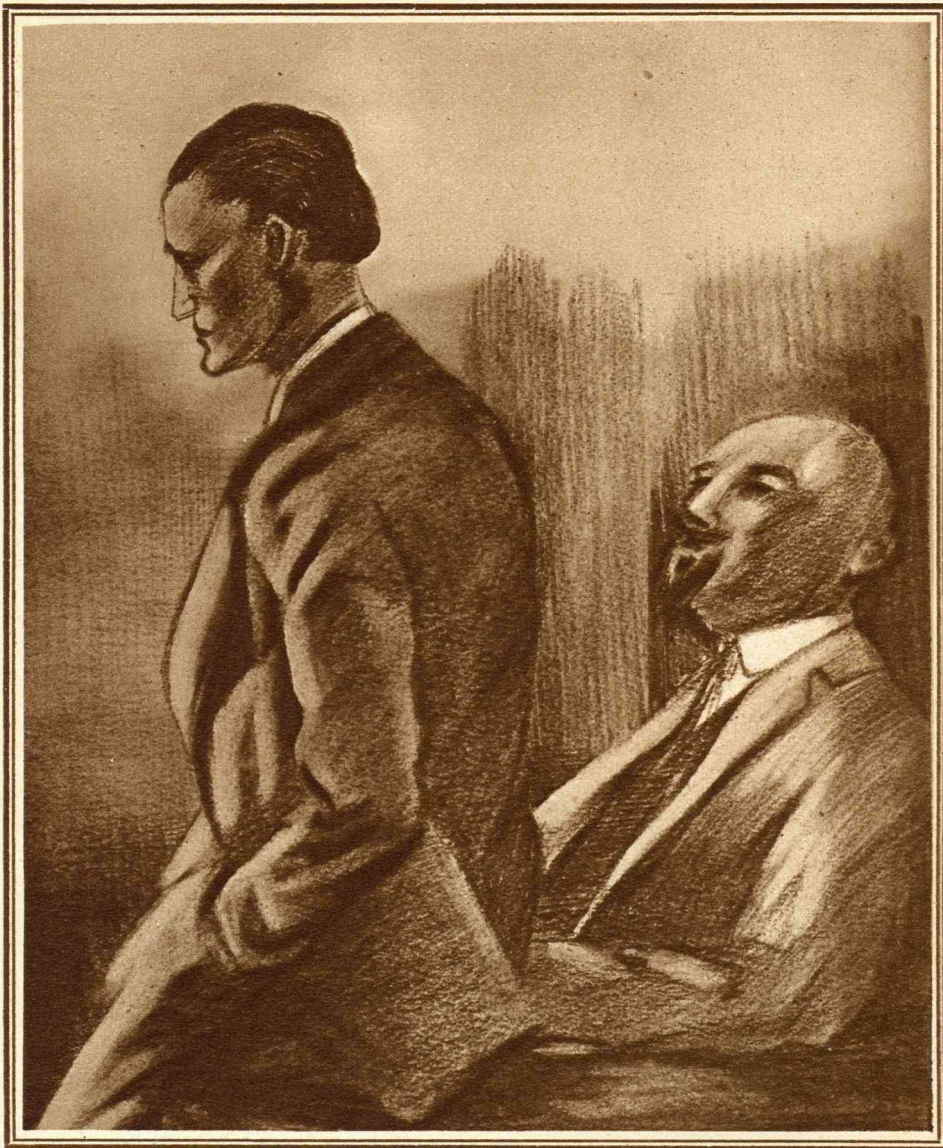
niet over kunnen praten. Het is een persoonlijke gebeurtenis uit mijn vroeger leven, en daar is niets aan te doen, al praten wij er ook nog zooveel over."

"Het eenige wat mij troost verschaft is, dat jij te veel energie bezit om je door dezen tegenslag te laten ontmoedigen. Ik weet reeds lang, dat het je niet om mijn geld te doen was, en daarvoor ben ik je dankbaar. Ofschoon ik je nu niet tot mijn erfgenaam kan benoemen, moet ik toch trachten, je te helpen, om behoorlijk door het leven te komen."

Altijd uw vriend,
JESSE B. CHALFONT."

VIII

Toen hij den brief gelezen had, wendde Jack zich naar het venster. Die teleurstelling was natuurlijk wel een schok voor hem — hij zou geen mensch

"U bedoelt, dat ik geen cent krijg," zeide Jack.

moeten zijn geweest, om daarvan in het geheel niets te voelen. Maar toch werd dat gevoel van teleurstelling sterk overheerscht door het verdriet dat hij gevoelde over het verlies van zijn vaderlijken vriend. Hij begreep, wat het moest hebben gekost, dien brief te schrijven.

"Dit is zeer ernstig, Chalfonte," zeide de heer Horton. "Begrijpt ge wat dat beteekent?"

"Neen," antwoordde Jack, "en toch is het vrij duidelijk. Hij schrijft, dat het afdoen van een oude schuld van hem wordt gevorderd, dat hij daaraan moet voldoen, en dat het mij zijn erfenis ontnemt. Ik had echter niet de minste aanspraak op die erfenis; er was geen enkele reden waarom hij mij iets zou nalaten, laat staan dat enorme vermogen."

"Toch is er hier een geheim in het spel," zeide Horton, terwijl hij zorgvuldig de stukjes papier op een vel plakte. "Laat mij dien brief voorloopig maar houden, als u wilt." Hij stak het schrijven in den zak en ging toen voort: "De heer Chalfont moet dus gisteravond in kennis gesteld zijn van het bestaan van die schuld, of eraan herinnerd. Hebt ge gisteren niets bijzonders in zijn houding of gedrag opgemerkt?"

Jack schudde ontkennend het hoofd. "Niet het minste," antwoordde hij.

"Misschien heeft hij dan na het diner een brief ontvangen, die...."

"Dat kan niet, want zoo laat is er geen postbesteding meer."

"Dan moet er iemand hier geweest zijn."

Een lichte schrik beving Jack, toen hij dacht aan den ouden man en diens dochter, en hij stond op het

punt, zijn ontmoeting met die twee aan Horton te vertellen, maar op het laatste oogenblik bedacht hij zich. Zij hadden hem in hun vertrouwen genomen, en hij wilde den scherpzinnigen notaris niet op hun spoor brengen. Als hij het meisje gesproken en haar het pakje dat haar vader hem had gegeven, had overhandigd, was het nog tijds genoeg om met den notaris verder over het geval te spreken.

"Voor het eerst van mijn leven weet ik beslist niet, wat ik moet doen," zeide Horton zichtbaar ontstemd. "Geen testament te vinden — dan deze vreemde brief, en geen bloedverwanten, voor zoover ik weet. Als wij geen testament kunnen vinden, zullen wij per advertentie de nabestaanden moeten oproepen. Intusschen zal ik als notaris van wijlen den heer Chalfont, de zorg voor zijn eigendom op mij moeten nemen."

"Dat is uitstekend," zeide Jack met een zucht van verlichting. "Ik hoop dat u dit doen wilt."

"Je blijft natuurlijk hier, nietwaar, Chalfonte?"

Die woorden maakten op Jack een indruk, welken de notaris er in het geheel niet mede had bedoeld, zij herinnerden den jongen man eraan, dat hij niet het minste recht had, op het landgoed te blijven, dat hij nog minder zekerheid had van zijn verblijf daar, dan een van de bedienden, want zij hadden tenminste nog recht op een maand opzegging.

"In orde," zeide hij. "Ik zal vertrekken zoodra ge dat wenscht, liefst zoo spoedig mogelijk."

"Handel niet overhaast," raadde Horton hem aan. "Het testament kan immers elk oogenblik gevonden worden. Intusschen.... is er lak hier?"

Jack wees naar een lade, en de heer Horton begon de noodige voorwerpen te verzegelen.

"Als u mij nu niet langer noodig hebt, zou ik gaarne even naar de stad willen gaan," zeide Jack. "Ik kan hier toch niets meer doen...."

Horton knikte. "Ja, dat is heel goed," zeide hij. "Het is beter voor je, dat je het huis nu maar voor een poosje verlaat. Ga maar naar Londen, ik blijf toch voorloopig hier. Op de eerste plaats moet ik nog eens bij de bedienden informeren, en dan nog eens over de zaak nadenken."

Jack ging naar zijn kamer, nam de enveloppe uit zijn bureau en verliet het huis. Bij het einde van de oprijlaan wendde hij zich nog eens om, en hij herinnerde zich, hoe hij den vorigen avond op diezelfde plek had gestaan en een blik geworpen had op het huis. Maar met welke verschillende gevoelens. Alles wat hij den vorigen dag nog had gezien als zijn toekomstig eigendom, was nu voor hem verloren!

Zijn gedachten waren nog zóó verward, dat hij nog geen oorzaak

had kunnen vinden voor het zware verlies dat den heer Chalfont moest hebben getroffen. Het gevoelen van den heer Horton, dat er een geheim in het spel moest zijn, deelde hij echter niet. Geldkoningen zooals Chalfont waren immers meermalen gewikkeld in financiële zaken, waarmede groote sommen gemoeid waren. Den eenen dag konden zij wel schatrijk, en een volgenden misschien straatarm zijn!

Van het Waterloo station liet hij zich met een taxi naar de Bridgestreet rijden, het adres dat het meisje hem had opgegeven. Het huisje was klein en armoedig, zooals hij wel had verwacht. Hij klopte, en een klein meisje deed open. Op zijn vraag naar miss Norton wees zij hem den weg, een smalle, versleten trap op.

Op zijn kloppen werd de deur geopend, en het slanke, bleke meisje stond vóór hem. Er was in haar houding, in het bleke, vertrokken gelaat iets, dat Jack diep ontroerde, dat hem deed denken aan een droevige gebeurtenis, die hier moest hebben plaats gevonden.

"O, is u het," zeide zij op zachten, droevigen toon. "Wilt u even binnenkomen?"

Jack voldeed aan haar verzoek, en bij het zwakke licht dat door het kleine venster viel zag hij dat haar oogen rood waren, alsof zij geschreid had.

"Is er iets niet in orde?" vroeg hij.

Zij zonk neer in een stoel, en het hoofd afwendend, antwoordde zij snikkend: "Mijn vader is dood!"

Gedurende eenige oogenblikken was Jack te verbaasd om een woord te kunnen uiten. Had zij dat werkelijk gezegd, of verbeeldde hij het zich maar?

(Wordt voortgezet)

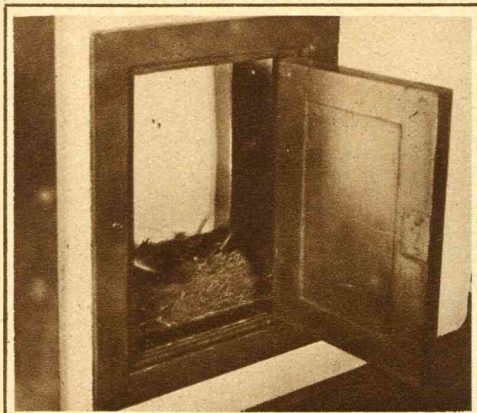
Zaterdag vond te Amsterdam in Bellevue de fusie plaats tusschen den Nationalen Woningraad en den Bond van Arbeiders-Bouwverenigingen in Nederland. Op onze foto, achter de tafel zittend, v.l. n.r.: L. v. d. Wal, Amsterdam, K. R. van Staal, Gouda, Mr. G. v. d. Bergh, J. Bommer, secr. Nat. Woningraad Amsterdam, J. Lak, Zaandam, G. T. Lindeyer, Vlissingen.

Naar aanleiding van de algemeene werkstaking in Engeland hebben Zaterdag en Zondag te Ostende gedelegeerden van mijnwerkers en transportarbeiders uit alle landen een conferentie gehouden om de houding der arbeiders op het vasteland te bepalen ten aanzien der Engelsche staking. V.l.n.r. 1e rij: Brautigam (Holland), Milford-Brown (Engeland) Fimmen (Holland), Nathans (Holland) en Mahlman (België). 2e rij: Van Dugteren (Holland), Spitouls (België), Aspers (België), Kievit (Holland), Somers (België), Bidigeray (Frankrijk), Vignaud (Frankrijk), Rinier (België), Fraiture (België), Jochade (Duitschland). 3e rij: Sluys (België), Thanis (België), Houbrechts (België), Bisschop (België), Oldendorf (Holland).

Gemengd Nieuws

In een brievenbus aan een der villa's aan den Hoefloeweg te Laren heeft een zwaluwenpaar zijn nest gemaakt. Boven de bus heeft de bewoner van het huis een kaartje aangebracht, met het verzoek aan iedereen om niets in de bus te werpen. Boven: de bus met het kaartje er boven; hieronder: de bus van binnen waarin de zwaluw trouw zit te broeden.

De molen „De Zandhaas” te Santpoort, die zal worden afgebroken.

Het nieuwe gebouw van den keuringsdienst van waren te Alkmaar, dat dezer dagen officieel in gebruik genomen werd. Wegens plaatsgebrek moeten wij voor deze week volstaan met een afbeelding van het gebouw; wij komen uitvoeriger op dit onderwerp terug.

Vrijdag j.l. viel aan de Kostverlorenvaart te Amsterdam een zware kraan dwars over het water, waardoor het verkeer te water gestremd is. Men is bezig het gevaarte te lichten.

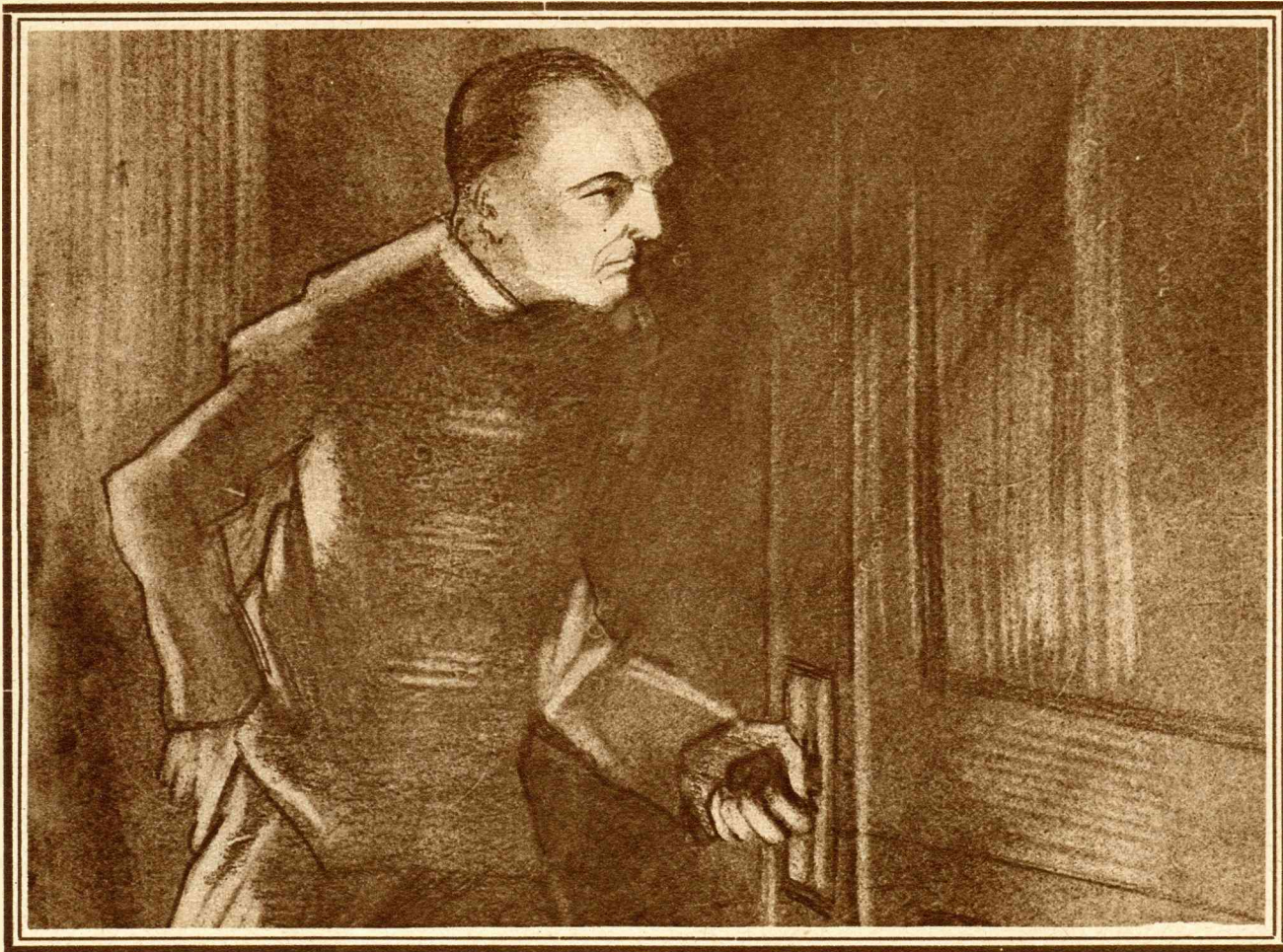
Heden, 14 Mei, herdenkt het echtpaar H. Reijnders te Zaandam zijn gouden huwelijksfeest.

Het echtpaar J. Brand-Roet te Zaandam hoopt 21 Mei zijn gouden huwelijksfeest te vieren.

HET VERHAAL TOT NU TOE.

De heer Blanchard is overleden en in zijn testament heeft hij aan zijn zoon Ross een som vermaakt van 750.000 dollar onder voorwaarde dat hij tien achtereenvolgende weken zal verblijf houden op het landgoed Treenook, zonder dat ook maar één enkel oogenblik te verlaten. Hij mag in dien tijd geen bezoek ontvangen en ook niet schriftelijk met de buitenwereld verbinding hebben. Het eenige wat hem is toegestaan is één courant per dag. Een aantal andere personen ontvangen groote legaten, onder voorwaarde, dat zij eveneens tien weken op Treenook verblijven, om te controleren of Ross wel aan de bepalingen van het testament voldoet. Doet hij dit niet, dan wordt zijn aandeel in de erfenis onder hen verdeeld. Zij allen mogen echter één uur per dag het landgoed verlaten. Aan een diner wordt kennis gemaakt tusschen Ross en z'n medebewoners, waaronder familieleden van hem zijn en ook dienstpersoneel van den overleden heer Blanchard, o.a. ook zijn typiste, miss Shirley Vail. Allen trekken naar Treenook, waar aanvankelijk alles gewoon zijn gangetje gaat. Ross hoort van zijn tante Janet, dat er op de derde verdieping van het landgoed niet minder dan tien slaapkamers zijn, alle verschillend gemeubeld en die nooit geopend waren. Een bediende, Phillips, had er de sleutels van en nu besluit Ross om wat te doen te hebben, elke week een dier geheimzinnige vertrekken te openen en te doorzoeken. In de eerste kamer die vlak boven Ross' slaapkamer lag, vinden ze in den grond een luik en daaronder een donkere ruimte van 60 c.M. diep. Den eersten Zondag dat ze op Treenook vertoefden gingen allen, zooals alle vorige dagen 's avonds naar bed, maar toen Ross wakker werd was het . . . Dinsdag. Wat was er dien Maandag met hem gebeurd? Beneden komend bemerkte Ross, dat de anderen hem verdenken dien Maandag buiten het landgoed te hebben doorgebracht en zijn bediende Jawge heeft omgekocht om dit te verzwijgen, al zegt ook geen hunner dat. Van Miss Vail, die zijns vaders secretaresse was, hoort Ross, dat zijn vader bij z'n dood bezig was met 't schrijven van 'n werk over menselijke zwakheden en zij besluiten dat uit de nagelaten aantekeningen, samen af te maken. De tweede week werd de tweede kamer onderzocht — iets bijzonders vonden ze er niet. Zondag begaf Ross zich ter ruste, met een onbestemd gevoel dat het geval van de vorige week zich zou kunnen herhalen. Maar och nee, dat zou toch al te dwaas zijn. Toen hij met een zwaar gevoel in zijn hoofd ontwaakte . . . was het weer Dinsdag.

Ross wachtte nog eenige seconden en greep toen den knop.

Shirley Vail, die zich volstrekt niet verbaasd toont over het geval, zegt dat ze wel over afwijkingen van den geest heeft gelezen en dat ze het heel goed mogelijk acht, dat de geest van iemand gedurende een zekeren tijd zijn gewone kracht verliest, zoodat hij niet wakker wordt. De keukenmeid werpt echter verdenking op een der medewoners, die hem een slaapmiddel zou hebben toegediend. Ross weet niet wat er van te denken, maar besluit voorzichtig te zijn. De derde kamer die geopend werd leek wel een gevangenis. Besloten werd, dat ieder daar een nacht zou slapen. Ross was de eerste. 's Nachts bemerkte hij dat Jawge, zijn negerbediende, de ijzeren staven voor het venster doorzaagde, naar binnen klom en voor de deur ging liggen, blijkbaar wilde hij dus zijn meester beschermen. Maar waartegen? Den volgenden morgen, toen Ross wakker werd, was Jawge weer verdwenen en de ijzeren staaf voor 't venster weer recht gebogen. Dien Zondag gingen allen uit en bleef Ross alleen thuis met een negerbediende. Terwijl de anderen weg waren, klom hij op het dak om met een kijker den omtrek eens op te nemen. Nog juist bijtijds vóór de anderen terugkwamen, was hij weer beneden. 's Avonds naar bed en . . . toen hij wakker werd was het weer Dinsdag. Maar ditmaal had ook een medebewoner, Phillips, den Maandag verslapen. De volgende kamer die ze openden was stikdonker, doch

wanneer men de deur achter zich sloot spleet een deel van den muur vaneen en kwam door een groot venster een vloed van licht binnen. Dien avond werd over brand gesproken en den volgenden morgen toen Ross wakker werd, zag hij voor het raam een rooden gloed — een huis van twee oude, hulpeloze menschen stond in brand. Zonder zich te bezinnen kleedde hij zich, zocht naar z'n auto, bindt daar een brandspuit aan en snelt naar de poort. Daar stopt hij om het hek te openen en in dit oogenblik komt hij tot bezinning: hij mag niet naar buiten! En daar hij een raam hoort sluiten — blijkbaar dus iemand die zijn gangen nagaat, komt de gedachte op aan een valstrik. De volgende Maandag werd door drie der bewoners verslapen, onder wie natuurlijk Ross weer was. Een paar dagen later was Ross in de kamer van Shirley bezig met het boek van zijn vader, toen de telefoon ging. „Voor u, mijnheer,” zei Shirley hem de telefoon overhandigend. Juist wilde hij spreken, toen hij zich de bepalingen van het testament herinnerde; weer een valstrik? In de volgende kamer, die zij onderzoeken, wordt een ijzeren stok gevonden.

DE VERDWENEN MAANDAGEN

DOOR H. E. FLINT

Ha! riep Ross uit. „Nu behoeven wij nog slechts hier of daar een opening te vinden, waarin die stok past!” Zorgvuldig werden de muren onderzocht, maar nergens viel ook maar het kleinste gaatje te ontdekken. Toen kwam de vloer aan de beurt, en tenslotte het plafond. Maar daarin vond Ross dan ook, verborgen achter het sluitstuk van de elektrische lamp, de ronde opening waarin de stok precies bleek te passen!

Toen Ross den stok in de opening stak, klonk op de gang een lichte tik, die allen onmiddellijk deed omzien. Recht tegenover de deur vertoonde zich een recht-hoekige opening; een van de groote paneelen, waaruit de gangwand bestond, was opengegaan.

Tien seconden later stonden alle vijf voor het gat, en zij zagen een smalle trap die naar omlaag voerde. Het was echter te donker om ver te kunnen zien, en van een lamp of ander voorwerp om te verlichten was geen spoor te bekennen.

„Wacht maar even,” zeide Ross, en hij haastte zich naar zijn kamer, om eenige oogenblikken later terug te keeren met een elektrische zaklantaarn, een compas en nog een derde voorwerp, dat hij in zijn achterzak had gestoken, zorgvuldig voor de anderen verborgen hield en waarover hij ook met geen woord sprak.

„Deze gang loopt van het noorden naar het zuiden,” verklaarde hij, zijn compas raadplegend. „Volg mij maar!”

Zonder aarzelen voldeden de anderen aan dat verzoek, terwijl zij bij het afdalen scherp naar alle richtingen uitzagen naar deuren, nissen of iets dergelijks. Maar er was volstrekt niets te zien, en bovendien verloren zij door het donker spoedig elk idee van richting.

Toen zij tot ongeveer de hoogte van de eerste verdieping de trap waren afgedaald, bleef Ross staan.

„Naar welke richting staan wij nu met ons gezicht?” vroeg hij.

„Westelijke,” dacht Shirley.

„Zuidelijke,” verbeterde tante Janet.

„Volgens het compas is het de noordelijke,” verklaarde Ross kalm. De tocht werd voortgezet en ofschoon spoedig de kelder gepasseerd was, bleef de trap maar steeds naar omlaag doorloopen.

„Hebt u de treden geteld?” vroeg Ross.

„Een en zestig,” wisten Aurelia en Shirley tegelijk te vertellen.

Zij daalden nog dertien treden af, en toen eindigde de trap in een lange gang; ze was breed en laag, nauwelijks hoog genoeg, dat een man van Ross' lengte er rechtop in loopen kon.

„Vier en zeventig treden,” mompelde Ross, „elk van naar schatting vijftien à zeventien centimeter; hoeveel is dat?”

„Ongeveer twaalf meter,” rekende Spencer vlug uit.

„Dan bevinden wij ons beneden den beganen grond,” zeide Ross, het compas raadplegend, „en wij gaan in noordelijke richting — recht naar den buitenmuur, en een weinig rechts van de hekken.”

Moedig stapten zij verder door de gang. De vloer, muren en plafond waren van steen, maar nergens was eenige inrichting voor verlichting te ontdekken. Gebrek

aan frissche lucht was er niet, ofschoon Ross en zijn metgezellen zich niet konden verklaren waar die vandaan moest komen.

„Misschien door die getraliede gaten,” veronderstelde Spencer, terwijl hij deze aanwees. In den grond waren namelijk op geregelde afstanden openingen in den vloer gemaakt, voorzien van sterk traliwerk; vermoedelijk moesten deze dienen voor water-afvoer.

Een weinig verderop boog de gang naar links om en tegelijk stond het vijftal voor een steenen trapje; de gang liep nu nog sterker in de richting van de hekken.

Nadat men nog tweemaal zulk een trapje was afgedaald, zeide Ross, dat zij zich nu zeer dicht bij den uitgang van het landgoed moesten bevinden.

Plotseling bleef hij staan. „Als ik mij niet sterk vergis,” zeide hij, „zou de volgende stap mij buiten de grens van Treenook brengen!”

De anderen lieten hem daar staan en gingen verder. Op een afstand van hoogstens drie meter liet Spencer plotseling een luid „halt!” hooren.

„Kijk daar eens!” zeide hij, „het lijkt wel alsof men daarlangs naar boven kan komen.”

Het was een opening van ongeveer zeventig centimeter in het vierkant. Bij het licht van de elektrische lantaarn, die Spencer had meegenomen, zag hij een schacht van ongeveer vier meter hoog. Aan ééne zijde was een smalle ijzeren ladder aangebracht.

„Ik ga naar boven!” zeide Spencer overmoedig, terwijl hij de lantaarn aan een der anderen overhandigde. Een oogenblik later was hij al niet meer te zien, en weldra klonk het triomfantelijk vanuit het donker:

„Hela, wat denken jullie, dat dit is? Het is een van de ijzeren pijlers van het hek!”

Hij kwam dadelijk weer naar beneden en antwoordde op de opgewonden vragen, die hem gesteld werden:

„Er is een spleet vlak onder de kap van den pijler, waardoor men aan den eenen kant den weg kan zien en aan de andere zijde het huis.”

„Is het niet mogelijk, eruit te komen?” vroeg Ross, die nu ook naderbij gekomen was.

„Voor zoover ik gezien heb niet.”

„Er moet toch een uitweg zijn!”

Ross klom zelf naar boven en een oogenblik later riep hij hun toe:

„Wat heb ik u gezegd? De heele kap van den pijler kan draaien op twee scharnieren. Wacht eens even!”

Hij duwde met alle macht, en een oogenblik later weerklonk een dof geluid als van metaal, terwijl tegelijkertijd een stroom daglicht in de schacht viel.

Ross klom weer naar omlaag en berichtte wat hij had gezien. Het was duidelijk, dat zij een geheimen uitgang hadden gevonden. De beide meisjes klommen dapper ook naar boven, terwijl tante Janet zich aan die expeditie maar liever niet waagde!

„Waarvoor zou papa dat hebben laten maken?” vroeg Ross. Dat wist natuurlijk niemand.

Men besloot, de ijzeren kap weer te sluiten en langs denzelfden weg terug te

No. 8

keeren. Dat was een stevige klimpartij, maar zij konden toch moeilijk de reeds eenigszins bejaarde tante Janet alleen laten gaan!

Spencer ging voor; toen zij bijna boven aan de trap waren, bleef hij plotseling staan en legde waarschuwend den vinger op de lippen.

„Het paneel is dicht!” fluisterde hij. Snel wendde hij het licht af en in het duister bleven zij doodstil staan, scherp luisterend. Op de gang klonk het geluid van snelle, zachte voetstappen, die steeds naderbij kwamen. De persoon van wie ze afkomstig moesten zijn, bleef vlak bij het paneel staan; een lichte tik, en bijna geluidloos ging het paneel weer open, terwijl op hetzelfde oogenblik weer voetstappen van een zich snel verwijderend wezen klonken. Toen het vijftal weer in de gang stapte, was er geen spoor meer te bekennen van het wezen, dat het paneel gesloten en weer geopend moest hebben.

De vijf bezoekers zagen elkaar verbluft en eenigszins angstig aan.

„Ik zou wel eens willen weten, wie dat geweest is,” zeide Ross.

Maar hij dacht: „Dat was Félice.”

XII.

HET VIERDE SLACHTOFFER.

Dank zij het feit, dat de drie eerste „slachtoffers” de zaak oogenschijnlijk zooluchtig opnamen, ging de Zaterdag ineen niet al te gedrukte stemming voorbij. Toen het echter tegen den avond liep en het donker inviel, werd het ook van lieverlede stiller. Het gesprek stakte nu en dan, het lachen klonk gedwongen en bleef tenslotte geheel achterwege. Den volgenden dag zou het Zondag zijn, en daarna...

Het geheele gezelschap ging dien avond een uur vroeger ter ruste dan anders. Ross alleen begaf zich niet dadelijk te bed. Hij kleedde zich in zijn pyama en zette zich in den grooten leunstoel van zijn vader, om nog een pijp te rooken. Een poosje later kreeg hij echter toch slaap; hij keek op zijn horloge en zag dat het bij twaalf was. Nog enkele minuten, dan zou het weer Zondag zijn en wat stond hem en de anderen dan misschien weer te wachten? Zou hij opnieuw doorslapen tot Dinsdagmorgen? Hij had zeer sterk het gevoel, dat daaraan niet te ontkomen viel, terwijl hij zichzelf onmiddellijk zeide, dat zulk een fatalisme zeer verkeerd was, en dat hij die gedachte van zich moest afzetten.

Als 't gevoel hem eenmaal beheerschte, dat hij zich weerloos in den greep van een geheimzinnige macht bevond, dan zou er wie weet wat alles met hem kunnen gebeuren. En dat niet alleen, maar het zou misschien op de anderen een noodlottigen invloed uitoefenen.

Den volgenden dag — dit beloofde hij aan zichzelf met allen ernst — zou hij een werkelijk heldhaftige poging doen, om zich los te maken van dien geheimzinnigen invloed, zou hij zijn wilskracht verdubbelen en zichzelf de vaste overtuiging inprenten, dat hij absoluut noodzakelijk dien Maandagmorgen moest ontwaken.

Hij stond op het punt, zich te bed te begeven, toen hij boven zijn hoofd een licht gerucht hoorde. Een oogenblik scherp luisterend, maakte hij spoedig de gevolgtrekking, dat iemand zich in het boven zijn kamer gelegen vertrek moest bevinden. Hij herinnerde zich nu het valluik in die kamer, en hoe Félice daaruit een geheimzinnig voorwerp — waarschijnlijk onder of tusschen de balken verborgen — te voorschijn had gehaald. Op den rand van zijn bed zittend, wachtte hij af wat er verder zou gebeuren.

Plotseling weerklonk een kreet — wel niet luid, maar toch duidelijk hoorbaar, onmiddellijk gevolgd door het geschuifel van voeten. Daarna werd het stil.

Wat kon dat zijn? Ross gunde zich den tijd niet, erover na te denken; hij greep zijn revolver uit de lade van zijn nachtkastje, stak een sterke elektrische lantaarn bij zich en snelde tien seconden later de trap op. De deur van de kamer „met het valluik” was gesloten en zonder de minste aarzeling klopte Ross krachtig aan.

Er kwam geen antwoord. De jonge man meende snikken te hooren, maar hij was er niet geheel zeker van. Hij herhaalde zijn kloppen en riep tegelijk zacht maar gebiedend:

„Doe open, of ik trap de deur in!”

Het bleef stil. Ross wachtte nog eenige seconden en greep toen den knop. De deur gaf terstond mee... ze was niet gesloten. Binnentredend, liet Ross het licht van zijn zaklantaarn in het vertrek schijnen; het tapijt was gedeeltelijk omgeslagen en het valluik stond wijd open. De spreij en de dekens van het bed waren aan één zijde platgedrukt, alsof iemand erop gezeten had, maar er was geen levend wezen te bespeuren.

Ross deed eenige stappen naar voren en richtte het licht op de opening van het luik. Er was niets in te zien. Een oogenblik bleef hij aarzeland staan, toen viel zijn blik op de klerkast. Met een ruk schoof hij het gordijn opzij dat de kast afsloot, en... Félice viel letterlijk in zijn armen!

Ross uitte een kreet van verbazing en trok het meisje naar het midden van het vertrek.

„O!” snikte zij. „Is u het mijnheer! Ik ben zoo blij! O...!”

Zij brak in hartstochtelijk snikken uit en greep krampachtig zijn arm vast, alsof zij bij hem bescherming zocht tegen een dreigend gevaar.

Hij trachtte haar te kalmeeren. Eerst nu begon hij te denken aan de anderen die zich in het huis bevonden. Het zou goed zijn, als hij Félice tot kalmte kon brengen en haar terugvoeren naar haar eigen kamer, zonder dat iemand er iets van bemerkte.

„Vertel mij eens wat er aan de hand is,” zeide hij. „Heeft iemand je kwaad willen doen?”

„O, het was zulk een... een... hoe moet ik hem noemen? Het was een spook of een geest, ik weet het niet!” Bij deze woorden wees zij met bevenden vinger naar het valluik.

Ross keek in de richting die zij aanwees, maar hij zag niets. Bedoelde zij werkelijk, in het gat een „spook” te hebben gezien?

Hij zette haar in een stoel, sprak haar nog 'n beetje moed in en onderzocht toen zorgvuldig de muren en den vloer van het vertrek. Er scheen evenwel niets bijzonders te zijn. Bij een nog nauwkeuriger onderzoek echter ontdekte hij toch twee dingen, die ieder op zichzelf nochtans van weinig beteekenis waren.

Uit het luik steeg een lichte citroengeur op en tegen een van de balken hing een donkerroode katoenen draad.

Juist toen Ross deze twee dingen had geconstateerd, brak Félice opnieuw in een huilbui los. Zij sprong op en klemde zich als een wanhopige aan Ross vast.

„Ga toch niet weg, alstublieft!” smeekte zij. „Ik ben zoo bang!”

„Kalm maar!” zeide hij, „ik zal je naar je kamer brengen. Kom maar mee.”

Hij sloeg zijn arm om haar heen en haar half steunend, half dragend, ging hij met haar naar de deur. Op enkele decimeters afstand bleef hij plotseling staan.

Shirley Vail stond op de gang, voor den drempel.

„Wat is er aan de hand?” vroeg zij op koelen toon.

Ross was eigenlijk niet verwonderd, haar daar te zien, hij had wel min of meer verwacht, dat iemand van de inwonenden iets zou gehoord hebben en nu kwam

kijken wat er gebeurd was. Slechts een oogenblik was hij verward, toen vertelde hij Shirley kort en bondig wat er gebeurd was.

„Zij moet natuurlijk naar haar kamer,” besloot hij. „Is er nog iemand anders wakker geworden?”

„Ik ben de eenige die weet wat hier gebeurd is,” antwoordde zij. „Tenminste...”

Zij zweeg en liet het verder aan hem over, te gissen wat zij nog meer had willen zeggen. Zij namen Félice tusschen hen in en brachten haar naar haar eigen kamer, waar zij weldra tot bedaren kwam.

„Goeden nacht,” zeide Ross tot Shirley, toen zij boven aan de trap stonden.

Zij gaf geen antwoord; hij beet zich op de lippen en ging zonder nog een woord te spreken naar zijn kamer. Hij was nu toch werkelijk ernstig boos op haar. Dit voorval kon hem in Shirley's oogen weinig goed doen; zij had wel gezegd, dat zij hem voor een eerlijk man hield, maar... er is een grens aan gelooven, en hij meende dat zij daarvan door haar houding van even tevoren reeds blijk gegeven had.

Den volgenden morgen, kort voor de lunch, toen Ross door de eetzaal ging, trof Félice hem. Er was niemand anders in de omgeving, maar toch sloop Félice, om geheel zeker te zijn, op haar teenen naar de deur van het vertrek dat de butler bewoonde en ook naar de anderen, voordat zij Ross aansprak.

Toen zeide zij: „Ik — ik ben u zoo dankbaar voor uw hulp van gisteravond, mijnheer! Ik was vreeselijk bang!”

„Dat begrijp ik, Félice, maar je hoeft mij niet te bedanken, hoor!” zeide hij, een onrustigen blik om zich heen werpend. „Is je angst nu weer verdwenen?”

„J... awel, mijnheer,” antwoordde zij aarzeland, terwijl de uitdrukking die in haar oogen verscheen, het tegendeel bewees. „Mijnheer... dat — dat spook is een slecht teken voor mij!”

„Onzin, bijgeloof, Félice! Hoe kom je daarbij?”

„Het is een voorteken! Ik, Félice, zal het volgende slachtoffer zijn, dat doorslaapt op Maandag!”

Ross lachte spottend. „Je moet je niets laten wijsmaken, Félice! Op de eerste plaats bestaan er geen spoken, en...”

„Maar ik heb het toch zelf gezien, mijnheer! En ik weet zeker, dat ik de volgende zal zijn!”

Ross begreep, dat er met haar niet te redeneeren viel. Maar hoe was zij eigenlijk aan dien onzin gekomen? Als zij werkelijk iets gezien had, dan moest het natuurlijk een wezen van vleesch en bloed zijn geweest... maar wie?

Den daarop volgenden Zondagavond hielden hij, Spencer en Phillips „krijgsraad.” Er mocht niemand anders bij tegenwoordig zijn, maar de drie mannen hadden het zoo weten in te richten, dat de dames en de andere bedienden er weinig van afwisten. Ross had de leiding.

„Die geschiedenis heeft nu lang genoeg geduurd,” zeide hij eenigszins ongeduldig, „wij moeten nu maatregelen nemen om er een eind aan te maken. Het feit dat het doorslapen op die Maandagen tot dusver geen kwaad heeft gedaan verandert weinig aan de zaak. Het gaat er nu maar om, of wij ons eigen baas zijn, of dat wij ons moeten laten ringelooeren door een geheimzinnige macht, waarvan wij zoo ongeveer niets afweten.”

„Juist!” beaamde Spencer volmondig.

Phillips liet een ietwat verlegen kuchje flooren. „Als u het mij niet kwalijk neemt, mijnheer,” zeide hij, „dan zou ik de opmerking willen maken, dat wij toch eenigszins voorzichtig moeten zijn met ons te verzetten tegen iets dat misschien goed voor ons is...”

„Dat zal nog moeten blijken,” viel Ross hem in de rede. „Voor zoover wij de zaak kunnen overzien, heeft ze wel geen kwaad, maar ook geen goed gedaan, en zoolang wij van het laatste nog niet overtuigd zijn, moeten wij als vrije menschen ons tegen een dergelijken invloed verzetten!”

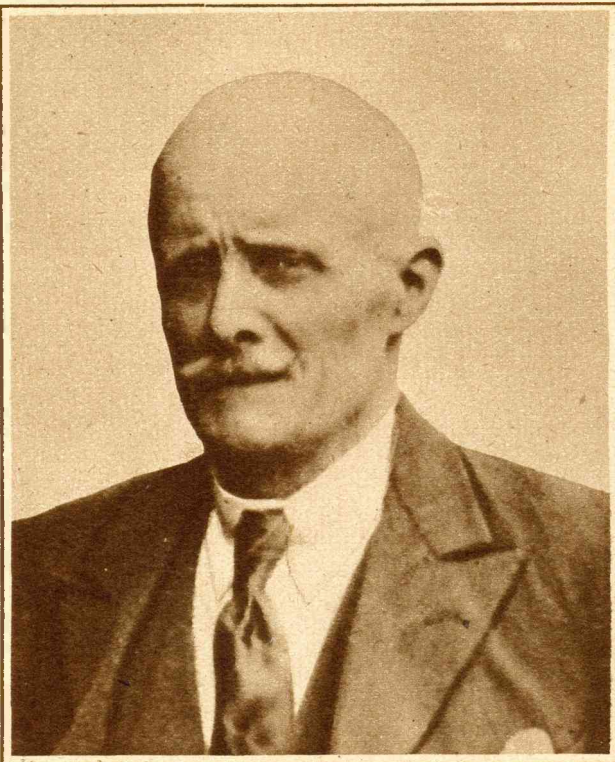
Phillips loosde een zucht van verlichting.

(Wordt voortgezet).

Toen zeide zij: „Ik... ik ben u zoo dankbaar voor uw hulp van gisteravond, mijnheer! Ik was vreeselijk bang!”

Zij die besproken worden

ARTHUR PUGH

De botsing tusschen kapitaal en arbeid in Engeland is er een zooals er in de geschiedenis van het Vereenigd Koninkrijk nog niet is voorgekomen. Politici van naam verklaren, dat dit gebeuren ernstiger is dan het uitbreken van den wereldoorlog voor Engeland en in zijn ontwikkelingen voor het land zelf verstrekkende gevolgen kan hebben. Ongeveer vijf millioen arbeiders, aangesloten bij de verschillende vakverbonden, hebben thans het werk neergelegd, waardoor 't economisch leven van het land geheel ontwricht is. Alle vitale en essentiële diensten liggen stil; de verbinding met het Continent wordt op het oogdenkt, dat wij dit schrijven, alleen nog onderhouden met enkele havens en met de vliegtuigen der K.L.M. Onder de leiders, die bij deze geweldige staking zijn betrokken, treden Thomas, Smith, Henderson en MacDonald op den voorgrond. Wij geven hierboven: Arthur Pugh, den voorzitter van de Trades Union General Council, bij wien de leiding der staking berust.

„Het is net — het lijkt wel het gelukkige einde van 'n bioscoopvoorstelling!”

„Bioscoop! 't Mocht wat!” hoonde George. „Bioscoophelden moeten eerst 'n zee van ellende door, eer ze zóó iets krijgen! En wij — we hebben niet meer zorgen, dan 'n kat die in 'n delicatessenwinkel geboren wordt.”

„Dat maakt me juist bang, George! Zóó veel geluk, zonder 'n greintje tegenspoed — het lijkt onnatuurlijk.”

„Dat komt door je stomme tooneel, dat je zoiets in je hoofd haalt: alsof menschen alleen maar door het ongeluk gelukkig kunnen worden!”

„Afkloppen!” beval Mary. Maar George ontweek haar lachend.

„Als je me pakken kan!”

Terwijl de jongelui even stoeiden kwam er een derde op het tooneel, een man wiens kleeren er uitzagen, of ze veel van weer en wind te lijden hadden gehad. Hij zette het toestel, dat hij bij zich droeg, op drie pooten en richtte zich tot het verloofde paar.

„Film-opname, jongelui? Met het nieuwe huis op den achtergrond? Hè? Wat?”

„O ja!” riep Mary, terwijl ze den arm van haar verloofde greep en hem aankeek op de manier waarmee ze alles van hem gedaan kon krijgen.... Het is een filmtoestel, George!”

„Natuurlijk!” verzekerde de vreemdeling. „Niemand wil meer andere kieken hebben. Dit is 't laatste snufje. Je kan een goedkoop klein projectoor kopen, met een stopcontact voor de elektrische leiding en op een wit laken tegen den muur krijg je het beeld te zien. Dan zie je je zelf in actie — dat is de bedoeling. Een levende opname van je zelf, zooals je je dan nog zien kan na tien, twintig jaar. Het is niet duur. Als ik nou de opname maak, kan ik over 'n dag of twee al met de film komen. Hè? Wat?”

„Ik zou me zelf wel eens op de film willen zien,” zei het meisje.

George Hobson's verlangen was zoo groot niet.

„Waar komt u vandaan?” vroeg hij den filmoperateur.

„Van New-York. Ik reis hier de heele streek af. Kom nu uit de stad.”

„Hij kan ons opnemen, terwijl we om ons toekomstige huis rondwandelen!” zei Mary enthousiast. „Eenig zal dat wezen om nog eens te bekijken later, als 't huis klaar is!”

„Juist!” verzekerde de filmoperateur. „En u kunt 'n kleine comédie opzetten. Doe of u kibbelt. Dat 's dan nog eens aardig om uw kennissen te laten zien.”

„Neen, dat doen we niet, hè George? Dat zou misschien ongeluk kunnen aanbrengen!”

„Neen, dat doen we niet, maar niet omdat we bang zijn, dat 't ongeluk zou kunnen aanbrengen.” Hij wendde zich weer tot den film-operateur. „Wie bent u? En hoe kunnen we weten, of u de films aflevert?”

„U betaalt pas na aflevering, behalve een klein voorschot.” De vreemdeling haalde een smoezelig kaartje te voorschijn. „Michael Mitchie, dat ben ik. Fotograaf van: „Op zoek naar zijn vrouw.”

„Kan een man twee keer liefhebben?”

„De paarse apenoot,” en nog veertig andere stukken.

„Ben u nu ook nog aan de bioscoop?”

„Nee. Kon er niet meer tegen.” Michael Mitchie manoeuvreerde met z'n camera.

„'n Scènetje op die veranda daar, zou mooi zijn om mee te beginnen, jongelui! Wandel er wat heen en weer, struikel over 't een of ander en praat dan met elkaar, terwijl je nou eens naar buiten wijst, en dan weer naar binnen. En denk erom — heel geanimeerd! Uitdrukking op de gezichten, glans in de oogen. De dame zal den truc wel gauw te pakken hebben, maar u moet 'n beetje losser doen, meneer. Hè? Wat?”

„O! Hij praat als 'n echte regisseur, George!” Mary greep zijn hand en duwde hem naar de veranda toe. „Kom. Laten we het eens leuk doen. We zullen de wereld toonen, dat Valentino niets is bij jou vergeleken.”

George onderwierp zich, niet zonder protest, maar hij deed z'n best. Het bleek, dat hij absoluut niet wist, hoe hij Mary moest kussen of zelfs maar haar hand vasthouden — en toch had hij tot dusver gemeend, dat hij dit zeer behoorlijk deed. Tot zijn verlichting was eindelijk de temptatie voorbij evenals Mary's triomf en ze zaten allebei, op een schraag, te luisteren naar den vreemden man.

„Ik wed, dat u uitstekend voor de film zou kunnen spelen, juffrouw. Als u solliciteeren wou bij de „Pinkham Pictures” — ze zouden u vast nemen.”

„Daar meent u geen steek van!” zei Mary.

„Positief! Maar ja, dat 's mijn eigen opinie. D'r verandert veel bij de film — nou moeten ze dit type hebben en dan weer 'n ander — en ik ben d'r nou zoo'n beetje uit. — Enfin, dat is voorloopig alles — alleen nog maar twee dollars voorschot en uw adres, meneer.”

George gaf beiden. De cameraman trok verder, de jongelui gingen voort met het inspecteeren van hun toekomstig nestje en alles was precies zooals het geweest was — behalve dat George zich voorgenomen had, den vreemden man niet meer met Mary te laten spreken.

Hij was een rustverstoorder. Wie wist wat voor gedachten hij in het hoofd van 'n lief meisje brengen kon? „U zou uitstekend voor de film kunnen spelen!” 'n Minder verstandig meisje dan Mary zou zoo iets ernstig kunnen opnemen. En wat dan?

Die man was een gevaar! En George zou het hem zeggen ook! Als hij zich nog eens zou laten zien ten minste!

Michael Mitchie kwam na een week opdagen, in George's kantoor. Hij leek merkwaardig opgewonden, terwijl hij de ontwikkelde film in den kleinen projector deed, dien hij nu had meegebracht, de blinden sloot en op den witten wand van het lokaal een uitstekend beeld vertoonde van de kleine scène bij het in aanbouw zijnde landhuis.

„U dacht, dat ik er geen kaas van gegeten had, wat?” Mitchie grinnikte. „Dacht misschien wel, dat ik 'n gewone oplichter was. — Maar dit is nog niet het eenige goeie ding van u en de jonge dame! Nog niet half!”

George keek den man aan. „Neen?” zei hij, niet geheel op zijn gemak. „Wat dan nog meer?”

„Iets, dat 'n gewoon meisje wel heelemaal niet meer aan trouwen zou doen denken. Ja meneer! Deze jonge dame moet filmartiste worden!”

„Wat?” zei George, de wenkbrauwen fronsend. „'n Echte, onvervalschte, geboren film-artieste is ze — dat is ze!”

George haalde diep adem. „Hoe weet u dat?”

„Van 'n film-maatschappij. Ik liet ze de film kijken. Ik vroeg of dit 'n artieste was. Ja, zeien ze!” „En wat dan nog?” zei George. „Ik denk, dat er 'n hoop meisjes zijn, die voor de film kunnen spelen.”

„Zoo? Denkt u? Nou, maar dan hebt u 't mis! D'r is er niet één op de duizend — op de vijftigduizend — die het talent heeft voor de film.”

„Nou? En?”

George vroeg zich af, waar de man heen wilde. „En dat is nog niet alles. Nee, dat is 't nog niet half. De kwestie is, dat de maatschappij haar wil

De Filmjager

VRIJ NAAR HET AMERIKAANSCH
DOOR L. VAN ARCEN.

Toen George Hobson kwam, zat Mary op de veranda van haar vader's huis te lezen in een tijdschrift over bioscoop-gebeuren.

„Is alles nog in orde met 't stomme tooneelspel?” vroeg hij wat spottend.

Voor hem was de bioscoop wat knikkers zijn voor een golfspeler. Maar daarom vond hij 't nog niet erg, dat Mary zich voor de bioscoop interesseerde.

„Een ieder z'n meug,” was zijn motto.

Het mooie meisje in den schommelstoel glimlachte. „Zoo erg interesseert de bioscoop me tegenwoordig niet. Ik kijk dat ding maar eventjes in. Ik heb den heelen middag in 'n kookboek zitten studeeren!”

„Mooi zoo! En kan je nou al soep koken zonder ze aan te branden. — Maar zeg, van koken gesproken — ga je mee naar jewetwelwaar?”

„Graag hoor!”

En dus wandelde het knapste jonge paar van Willoville naar wat voor jongelui die op 't punt van trouwen staan wel de mooiste aanblik is: een in aanbouw zijnd huis met rommel van hout en kalk en steenen er omheen. Voor ieder ander zou het een ongezeilde boel zijn geweest, voor de gelieven was het een paleis vol lieve en heerlijke droomen.

„O George!” riep Mary in extase. „Ziet er goed uit, wat?” De echtgenoot in spé nam een lat van den grond en gebruikte die bij wijze van liniaal.

„Daar zullen we ontbijten. Dan schijnt de zon er binnen en we hebben het gezicht op gras en bloemen en 'n boom. Zie je den boom? Iederen vogel die daar niet wil gaan zitten om voor jou te zingen, negeren we gewoonweg, dien willen we niet eens kennen.”

„Het is verrukkelijk. We kunnen daár 'n groot grasveld hebben.”

„En achteraan 'n garage.”

„Ik geloof, dat ik nooit van die heerlijke verande weg zal willen om uit te gaan.”

„Wacht maar eens eerst tot ik je vertel wat voor 'n auto we krijgen! 'n Rolls Royce!”

„George! Weet je wel zeker, dat je die betalen kan?”

„Net zoo goed, als Rockefeller z'n golfballen kan betalen.”

Mary zuchtte van genot.

PRIJSVRAAG No. 6

Spreekwoord No. 3

Hier volgt het derde van onze reeks geïllustreerde spreekwoorden.

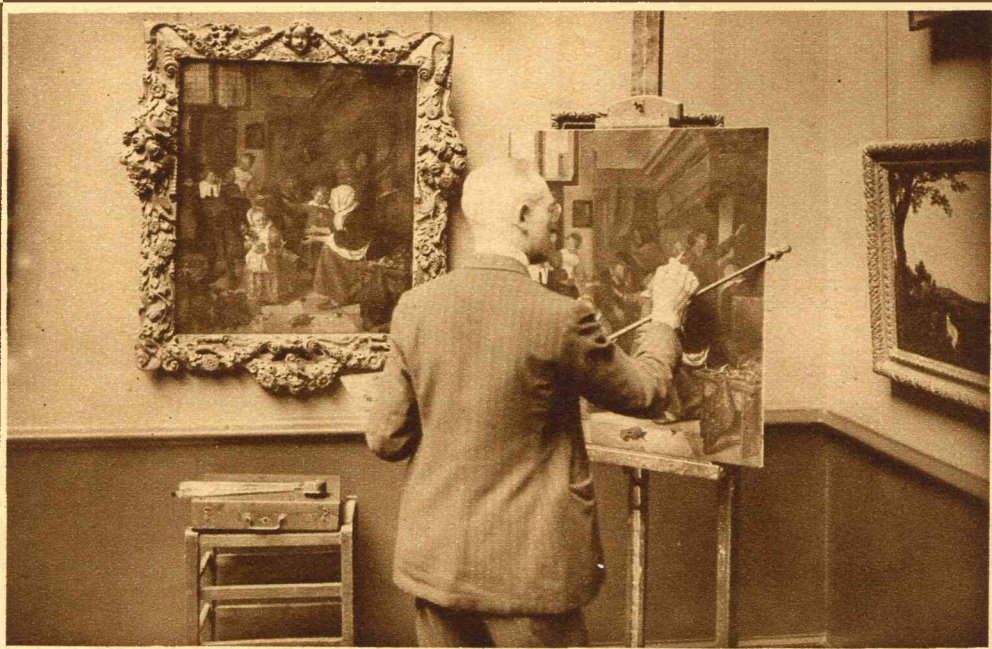
Voor goede oplossingen loven wij de volgende prijzen uit:

1 fraai presenteerblaadje
1 heerenportemonnaie
1 presse-papier
1 boekwerk

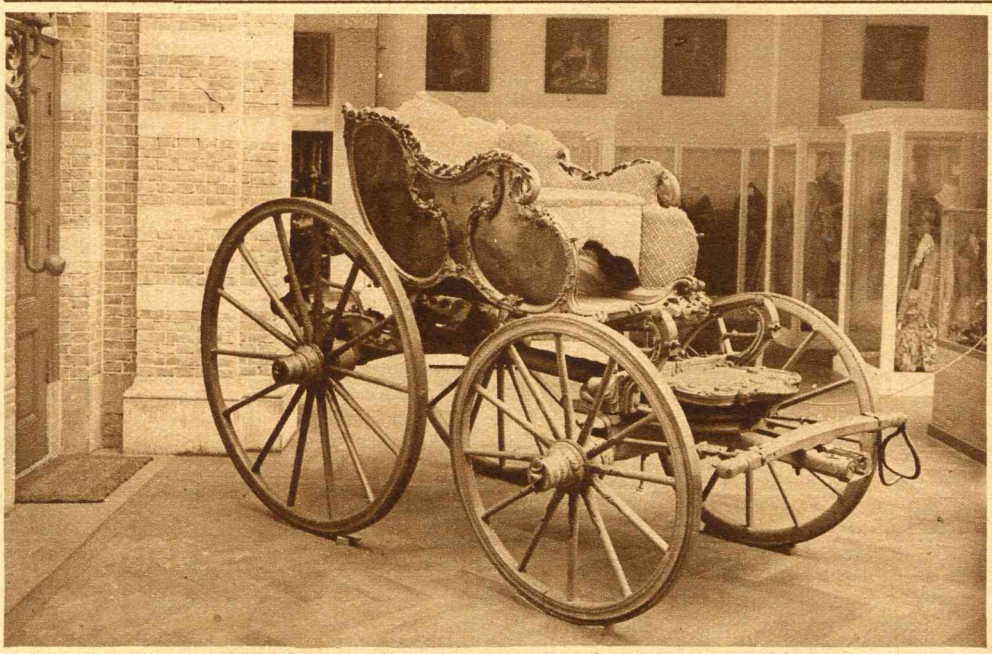
Inzenders van oplossingen worden verzocht het gevonden spreekwoord op een open briefkaart te schrijven en daaraan niets anders toe te voegen dan naam en adres.

De briefkaarten moeten geadresseerd zijn aan den Prijsvraagredacteur van „De Stad Amsterdam”, Heerengracht 234, Amsterdam en ons uiterlijk Donderdag 20 Mei bereikt hebben.

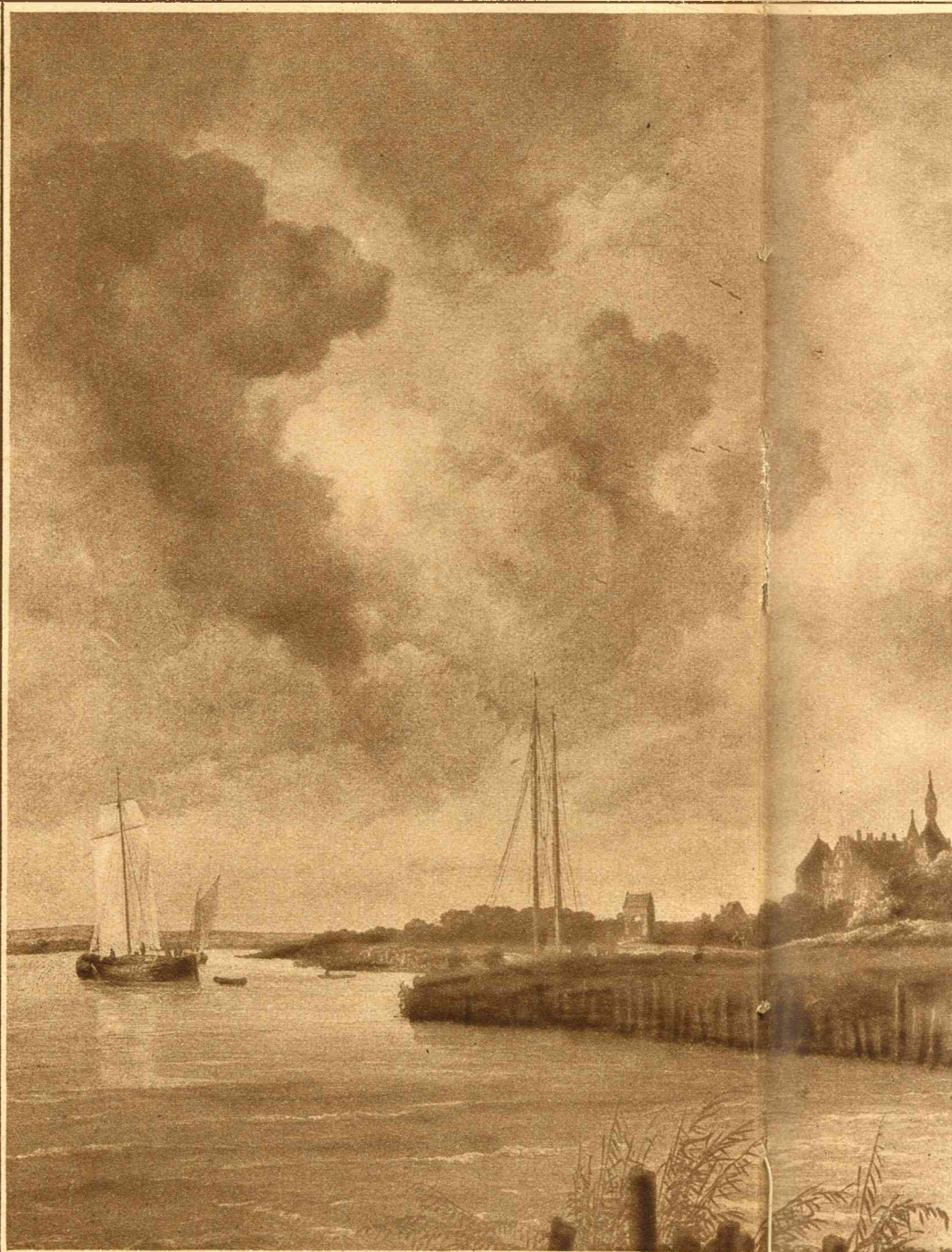

Dikwijls zijn kunstschilders bezig de meesterwerken te kopiëren. Hier is de St. Nicolaasavond van Jan Steen onder het penseel.

Een decoratieve boerenwagen uit de 18e eeuw.

De molen bij Wijk bij Duurstede (van Jacob van Ruisdael, geb. te Haarlem 1628—1682), staande in de hof van de hertog van Oranien.

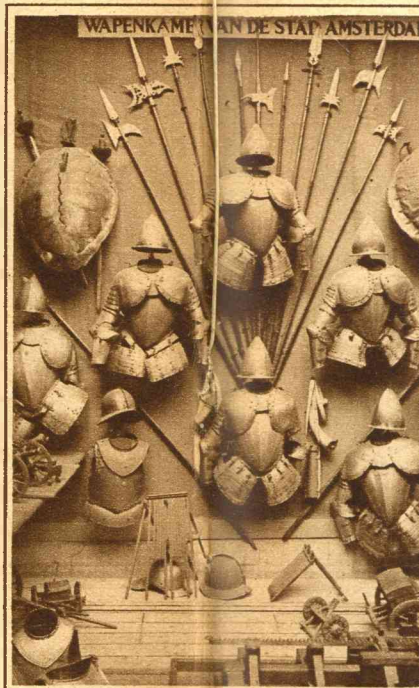

HET RIJKSMUSEUM

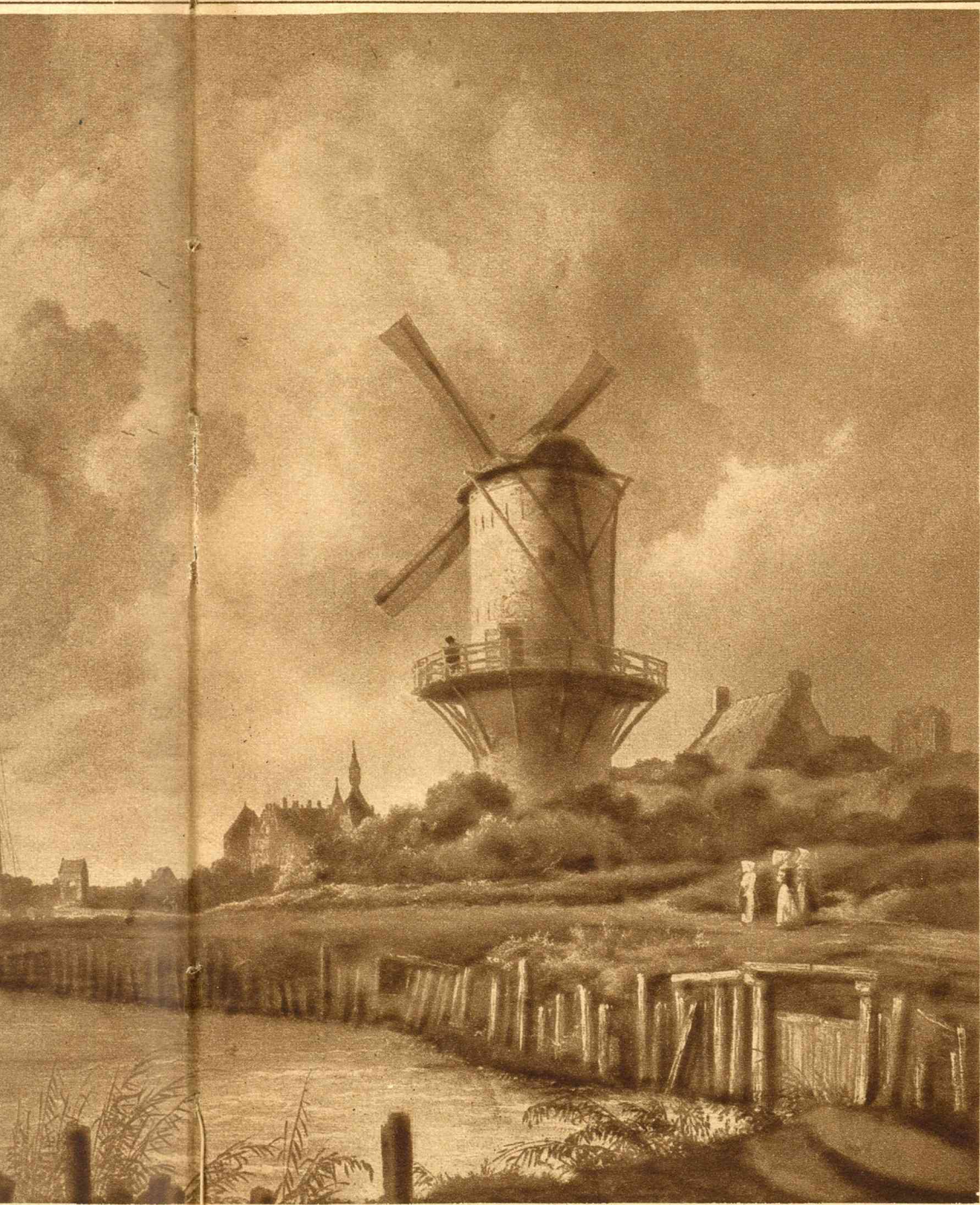
Nu het voorjaar in het land en de zomer in zicht is, wordt de hoofdstad wederom door tal van buitenlandsche toeristen bezocht. Zij verzuimen natuurlijk niet een bezoek aan het Rijksmuseum te brengen, met zijne wereldberoemde schilderijenverzameling, waarbij de „Nacht-waecht” voor hen de attractie is. Voor de Hollanders heeft deze schilderij overbekendheid, we hebben zoo goed

* *

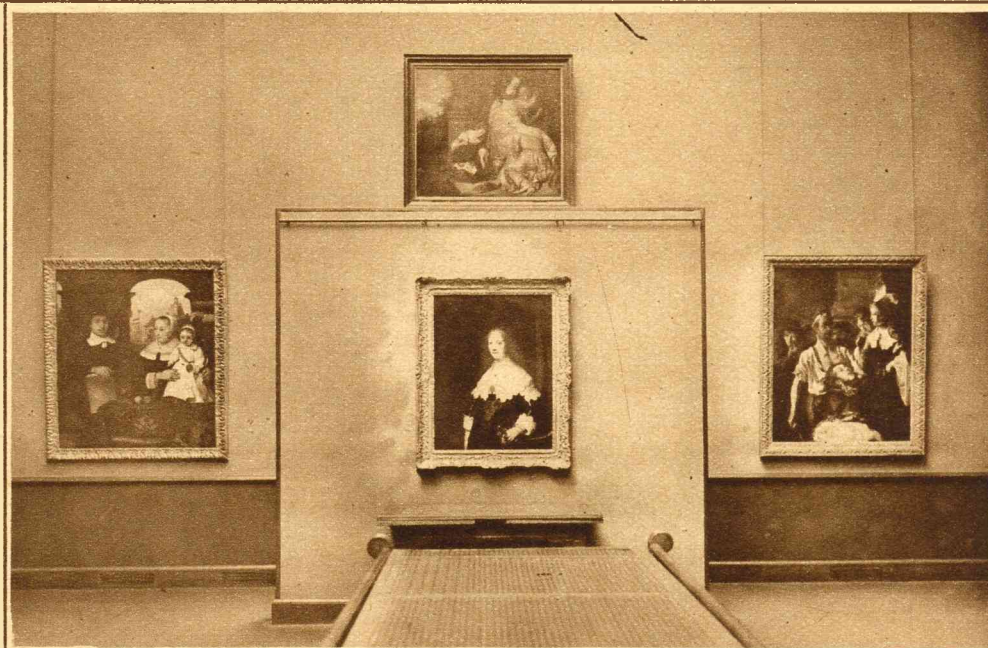
Hiernaast links: Een hoek in een der nieuw ingerichte zalen; o. m. een groot schilderij van Jacob Ruisdael, voorstellende een landschap; een breede waterval op den voorgrond, waarachter een zwaar eikenbosch.

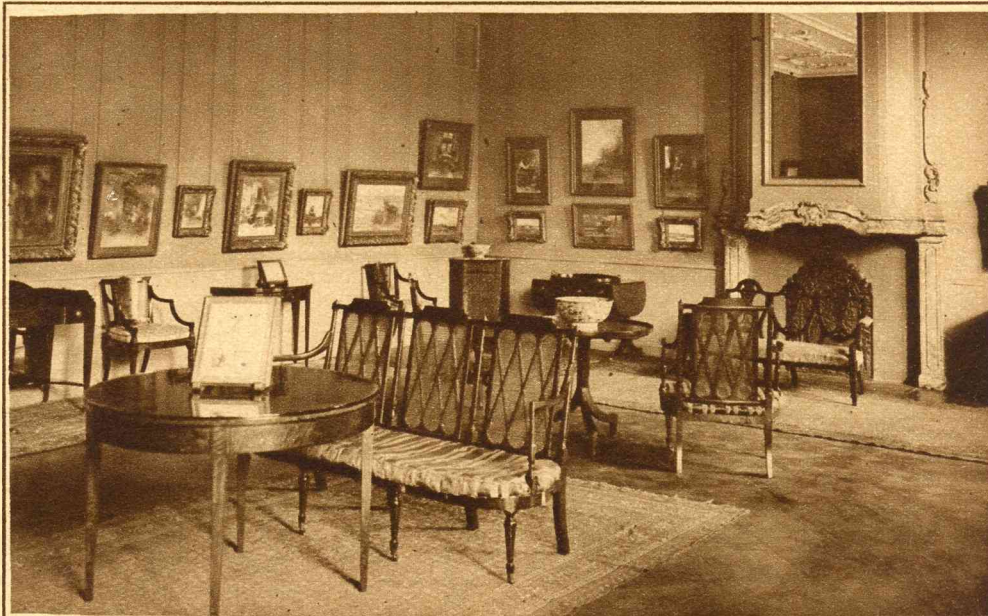
In de historische afdeling. Wapenkamer van de Stad Amsterdam.

uisdael, geb. te Haaren 1628—1682), staande aan den rivieroever; verderop het bisschoppelijk kasteel.

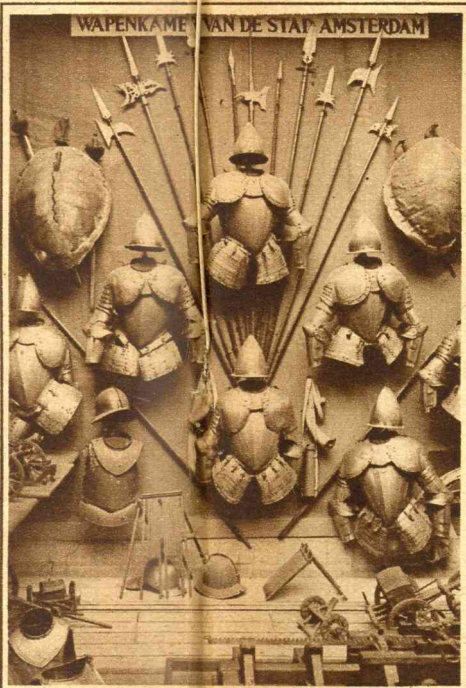

Een der vele mooie wanden. — Links: Portretstuk, verm. de stadsbouwmeester van Leiden, Willem van der Helm met vrouw en kind 1655 (B. Fabritius). — Midden: Portret van een aanzienlijke jonge vrouw, 1639 (Rembrandt). — Rechts: De onthoofding van Johannes den Dooper (C. Fabritius). De beul, omringd door eenige personen, overhandigt het hoofd aan Salome.

Een van de interieurs in den Drucker-uitbouw. (In bruikleen aan het Museum afgestaan.)

RIJKSMUSEUM

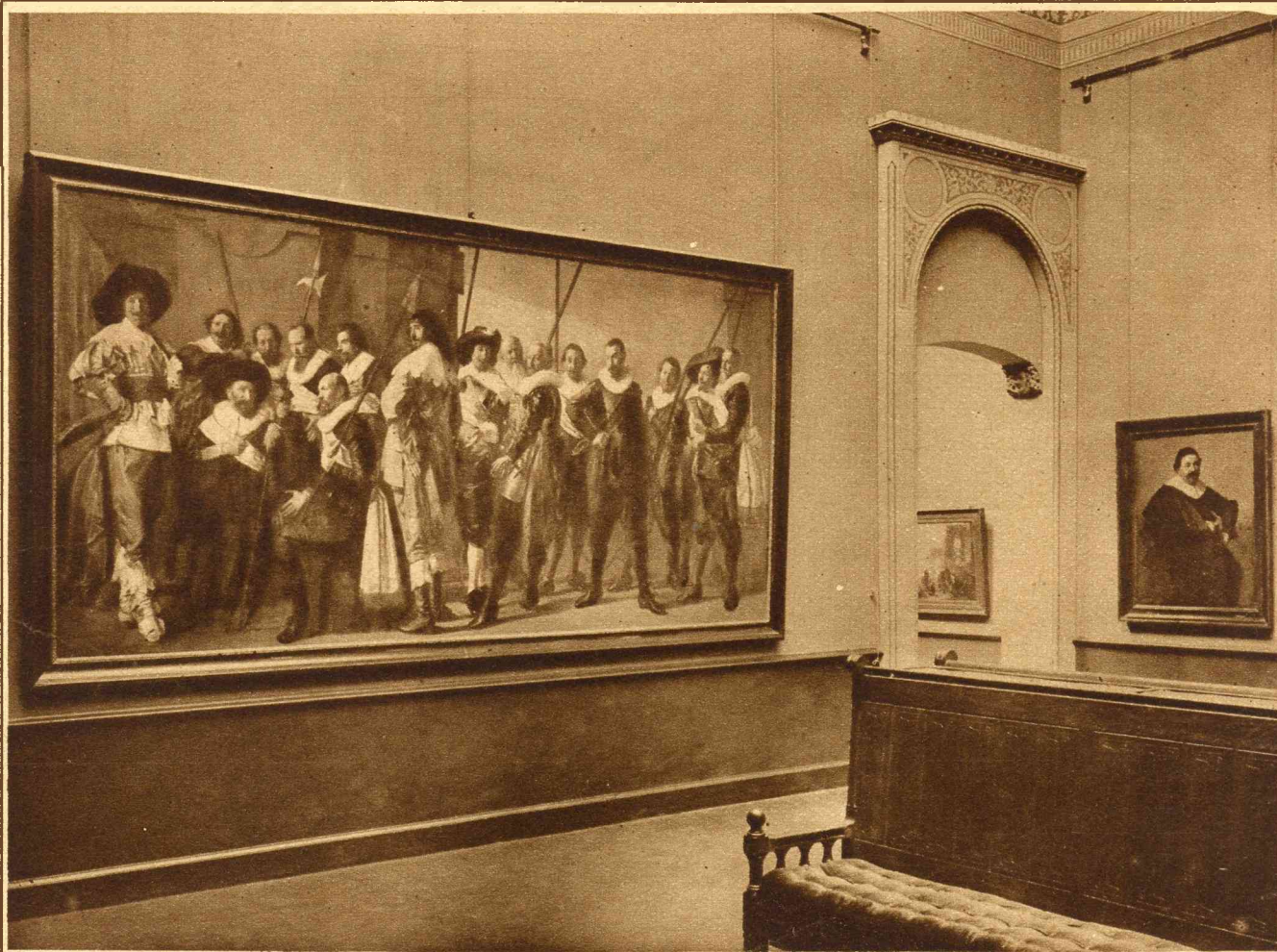

In de historische afdeeling.
Wapenkamer van de Stad Amsterdam.

als allen dit meesterwerk aanschouwd, zoodat wij ook aan andere meesterwerken en de historische exposities onze aandacht geven. Een bezoek aan ons Nationaal museum, waar alles zoo met zorg en smaak is ingericht, verheft het kunstgevoel en frischt onze geschiedeniskennis weder op. De foto's geven slechts een klein beeld van de groote kunstschaten, daar aanwezig.

* *

Hiernaast rechts: Frans Halszaal. — De Corporalschap van kapitein Reynier Reael en luit. Cornelis Michielsz. Blaeuw 1637. (De z.g. Magere Compagnie.) De kapitein en luit. zitten, terwijl de schutters staan. Verschillende beelden zijn van de hand van Lucas de Clercq.

engageeren. Ja meneer! Ze willen een contract met haar maken voor een groot honorarium!"

George Hobson kreunde. Wat zou Mary zeggen, als ze dit hoorde?

"Wat is dat allemaal voor nonsens?" schreeuwde hij.

"Nonsens?" De filmopereur keek voorzichtig rond, of er geen derden waren. "Ik zal het u uitleggen en dan zult u zien, of 't nonsens is." Hij hield even op en zette een hoge borst. "Ik, ik ben een filmjager."

"Een wat?"

"Zeker nooit van gehoord, wat? Dacht ik wel. Nou de meeste menschen hebben nog nooit van filmjagers gehoord. Er zijn er ook niet veel. Wij reizen 't land af, op zoek naar al wie geschikt lijkt voor de film — jong en oud. Snapt u? Die lui zijn schaarsch en zoo gauw als ze wat naam gemaakt hebben, kosten ze hoopen geld. Maar als je ze ontdekt, eer ze bekend zijn dan stellen ze nog geen hoge eischen. — Zooals ik al zei, mijn taak is nou zulke lui op te sporen — dat wil zeggen, 't is maar 'n bijverdienste, want 't is echt 'n buitenkansje als je eens iemand vindt die geschikt is."

"Bijverdienste?"

"Ja, natuurlijk wordt 'n filmjager voor z'n werk betaald. Ik krijg duizend dollars van m'n maatschappij voor ieder geboren artiest, die ze voordeel aan zich kunnen verbinden. En het is wát 'n goed zaakje voor ze! Duizend dollars — 'n gewone filmactrice verdient nog meer in één week."

George Hobson zweeg.

"Nou begrijpt u wel, meneer Hobson, waarom ik met die film bij u kom. Ik heb ze dadelijk ontwikkeld, omdat ik wel dacht, dat de maatschappij die jonge dame zou kunnen gebruiken. Ik stuurde de film op en, jawel, ze schreven me dadelijk terug, dat ik m'n duizend dollars kan komen innen zodra de dame het contract geteekend heeft. — Nou, dat zal best gaan, want welk meisje zou niet verlangen naar roem en vijftig duizend per jaar?"

"Hemel!" zei George.

Hij voelde zich terneergeslagen. Mary zou misschien wel hun verlovings willen verbreken, als ze dit hoorde. Toen kwam er op eens een wantrouwen. Hij keek den cameraman aan.

"Ik geloof, dat u liegt," zei hij kalm. "Geen enkele groote filmaatschappij zou iemand als u er op uit sturen om talenten te ontdekken. En waarvoor zou dat ook nodig wezen? Ze komen zich in Hollywood immers bij duizenden aanbieden!"

"Weet ik," stemde Mitchie toe. "Maar wat zijn dat allemaal voor lui? Gewone meisjes, met net zoo veel talent als u en ik hebben. Als er wat aan was, waarom zouden dan actrices uit Polen en Zweden en weet ik waar vandaan gehaald worden tegen enorme salarissen? Hè? Wat?"

George keek stil voor zich uit. "Maar u zult me toch eerst moeten bewijzen, dat u mijn verloofde een contract van een echte filmaatschappij kunt aanbieden, eer u haar te spreken krijgt!"

Michael Mitchie haalde een brief uit zijn binnenzak.

"Hier! Leest u dan."

George Hobson las den brief. Hij was van de "Pinkham Pictures" en leek wel echt te wezen. Zakelijk werd Michael Mitchie gelast, zijn vondst onmiddellijk naar New York te brengen.

"Hemel!" riep hij.

Michael Mitchie liet zijn stem dalen.

"En u was van plan, met haar te trouwen?"

"Was? Man, ik ben van plan met haar te trouwen."

"Ja, ja," zei Mitchie op kalmerenden toon. "Maar 't zal 'n beetje lastig zijn, als uw vrouw in Californië woont. Enfin, u zou me kunnen gaan, als haar manager en zoo — om haar allerlei kleine diensten te bewijzen. Er zijn 'n paar mannen, die dat doen. Ze worden wel niet hoog aangeslagen, maar..."

"Ik zal niet zoo'n man worden!" zei George Hobson. "Ik wou, dat u hier maar vandaan gebleven was!"

"'n Beetje zelfzuchtig, wat? 't Zou toch zonde wezen het geluk van een goed meisje in den weg te staan!"

"Ik denk niet, dat het filmleven haar gelukkig zou maken."

"Tja, onder ons gezegd, het is ook geen gelukkig leven, meneer. Ik weet er alles van! Na 'n poosje heeft zoo'n filmactrice allerlei opwindings nodig als brood. Over 'n paar jaar begint ze af te takelen en anderen komen in haar plaats en wat dan? Dan deugt ze nergens meer voor."

"En toch zou u het leven van een meisje willen bederven door haar tot filmactrice te maken?"

Mitchie keek bekommerd.

"Tja, liever niet. Maar wat moet ik doen? Ik moet toch ook leven! Ik kan geen duizend dollars weggoien ter wille van 'n meisje, dat ik niet eens ken, wat?"

George Hobson keek boos en angstig voor zich

uit. Mitchie scheen medelijden met hem te hebben. Opeens leunde hij voorover en tikte George op de knie.

"Ik heb het! Er is nog wel 'n mouw aan te passen! — Al wat ik verlang is m'n duizend dollars. Waar ze vandaan komen, kan me niet schelen. Dus: betaalt u me duizend dollars, dan laat ik de maatschap-

Verdrinken.

't Was wärm en door het werken
Kreeg hij een dorst voor tien,
Hij zou een biertje pakken,
Maar geld.... eens even zien.

Hij zoekt in al zijn zakken
En diept een gulden op
Die glipt hem uit de handen
Het water in — wat strop!

Van wat de man toen zeide
Heb 'k enkel dit verstaan:
„Ik wou jou gaan verdrinken,
Nou heb je 't zelf gedaan."

A. T.

pij stikken. Snapt u? Het meisje hoeft nooit te weten, dat ze voor de film kon spelen. Ze kan uw gelukkig en tevreden vrouwtje worden. Alles zal vergeten zijn, alsof het nooit gebeurd was. Hè? Wat?"

George dacht na.

"Dus zou ik u duizend dollars moeten betalen?"

"U of de maatschappij — het is mij om 't even."

"Ik weet niet," weifelde George. "Misschien..."

"Het lijkt mij 'n kwestie van kiezen tusschen het meisje en de duizend dollars. Als 't mij te doen stond — enfin, u zal zelf wel weten wat 't beste is."

Toen kwam een andere gedachte bij George op. "Zou het fair zijn tegenover mijn verloofde, als ik haar deze kans onthield om roem en geld te verwerken?"

"Wat niet weet, deert niet."

"Wel, ik zal er nog eens over denken," zei George opstaande.

"Maar niet lang," verzekerde Mitchie. "U hebt den brief gelezen. Ze hebben er haast mee."

"Geef me vierentwintig uur bedenktijd."

"Kan niet. Het moet vanavond beslist wezen."

"Goed, vanavond om tien uur dan."

"Kunt u me contant betalen."

"Als 't moet, ja."

"Het moet. U begrijpt, ik kan geen risico lopen met die duizend dollars."

"In orde. Tot van avond."

George bleef alleen om het moeilijke geval te overdenken. Hij twijfelde geen oogenblik aan Mary's talent. De film, die Mitchie voor hem geprojecteerd had, toonde dat talent duidelijk genoeg. En nog nooit had eenige heldin op het doek hem mooier geleken dan zijn Mary. Ook de brief van de Film-

maatschappij scheen wel degelijk echt te zijn. Was hij nu verplicht, Mary te zeggen, dat haar de kans geboden werd tot roem en fortuin?

George voorzag al wat er gebeuren zou, als hij Mary van dit aanbod vertelde. Ze zou het met beide handen aangrijpen. Ze had immers altijd filmactrice willen worden!

Wat moest hij doen? Hij had nog geen besluit genomen, toen hij haar dien avond opzocht en met haar naar die lieve plek wandelde, waar hun huisje nu bijna gereed stond. Hoe kon hij ooit dit alles opgeven?

"Mary," zei hij ten slotte, "wat zou jij doen, als je kans had om filmactrice te worden?"

"Gaan!" zei Mary dadelijk.

"En ons huisje en ons huwelijk opgeven?"

"Ons huwelijk natuurlijk niet domme jongen. Het huis wel, maar er zijn immers zoo veel andere huizen!"

"Denk jij dan, dat het filmleven je gelukkig zou maken?"

"Vast wel," Mary keek haar verloofde nieuwsgierig aan. "Waarom vraag je dat, George?"

"Wel, je kan filmactrice worden, als je wil?"

"Nee toch?"

"Ja."

"Hoe kom je daarbij?"

"De camera-man zegt het."

Mary zweeg even. En George vertelde haar al wat hij van den filmopereur had gehoord.

"Ik ben sterk in verzoeking geweest om het niet te vertellen," bekende hij. "Maar ik moest het je zeggen. Je moet zelf beslissen. Ik voel me zelfs niet gerechtigd om je aan je woord te houden."

Tot George's teleurstelling antwoordde Mary niet op dit laatste.

"Dus Michael Mitchie vertegenwoordigt werkelijk de groote Pinkham maatschappij? Wie zou dat gedacht hebben! Ik wil wel eens met hem praten."

"Dat kan gebeuren. Op mijn kantoor."

"Goed. Maar dan ga ik eerst even naar huis om 'n mantel te halen."

George moest tamelijk lang op Mary wachten, terwijl zij naar haar kamer ging om 'n mantel te halen. Maar toch waren ze nog op George's kantoor eer Mitchie er kwam. Ze waren allebei stil. En George voelde al, hoe zij hem ontglipte. Hij wist al, hoe het gaan zou. Zij zou het huwelijk uitstellen en nog eens uitstellen — tot er ten slotte misschien helemaal niets van kwam.

Eindelijk verscheen Michael Mitchie. Hij scheen verbaasd en ontstemd, toen hij Mary zag.

"Ik heb mijn verloofde alles verteld en zij heeft besloten, met u mee te gaan naar New-York," zei George Hobson.

"Maar ik moet eerst den brief van Pinkham zien," zei Mary.

Mitchie keek ontevreden van de eene naar den ander.

"Goed," zei hij, "mij goed. Maar u had beter gedaan, meneer Hobson, als —"

"De brief!" zei Mary.

"Ja, ja — natuurlijk." Mitchie zocht in z'n zak en reikte het papier over. Zij las langzaam en aandachtig en gaf toen den brief terug.

"Er is 'n nachttrein — dien kunnen we wel nemen. Hoe eer ik er ben, hoe beter."

"Ja, nee — dat gaat niet," zei Mitchie. "Vóór morgen kan ik niet weg."

"Ik dacht, dat u meer haast zou hebben om uw duizend dollars op te strijken," zei Mary.

"Ja natuurlijk — maar we zullen toch tot morgen moeten wachten."

Er was even een stilte. George frommelde aan z'n boord, die opeens te nauw leek. Mary had er zelfs niet op gezinspeeld, of hij misschien met haar mee wilde gaan!

Toen werd er op de deur geklopt en tot George's verbazing kwam er een politie-agent binnen.

Mary stond op en wees op Mitchie.

"Wilt u dien man arresteren?"

"Waarom?" schreeuwde Mitchie.

"Wegens poging tot oplichting," verklaarde Mary.

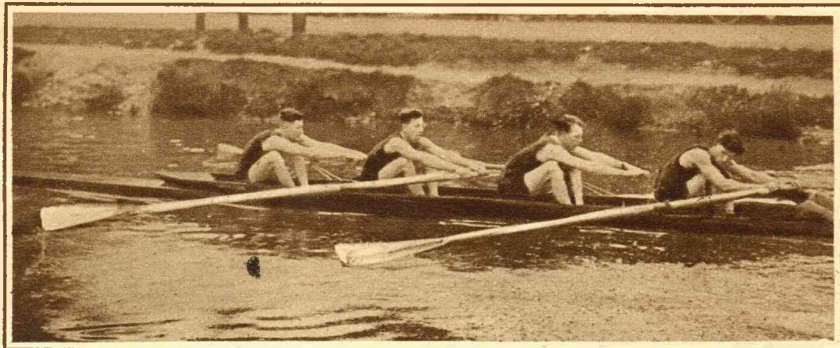
"En oplichting waarschijnlijk ook, want ik denk, dat er wel al slachtoffers gemaakt zijn."

"Oplichting?" vroeg George, een en al verbazing.

Mary knikte. "Hij ontdekt zoogenaamd filmtalenten en laat zich dan duizend dollars betalen door de ouders of den man of den verloofde van de zoogenaamde artieste, in ruil voor z'n belofte om tegenover haar te zwijgen. — Ik wist dadelijk, dat Mitchie 'n bedrieger was, toen je me vertelde dat de Pinkham Maatschappij me wilde engageeren. Thuis heb ik toen meteen de politie opgebeld."

Toen de politie-agent met zijn gevangene vertrokken was, vertelde Mary haar verloofde, waarom de geschiedenis haar dadelijk verdacht was voorgekomen.

"Zie je, ik heb eens gesolliciteerd bij die onderneming en ik heb zelfs op proef mogen spelen. En toen hebben ze me ronduit gezegd, dat ik niet 't minste talent had. Daarom wist ik nu dadelijk dat die brief van Mitchie niet echt kon wezen."

Oude vier van Triton, Utrecht.

De Universiteitsroeiwedstrijden

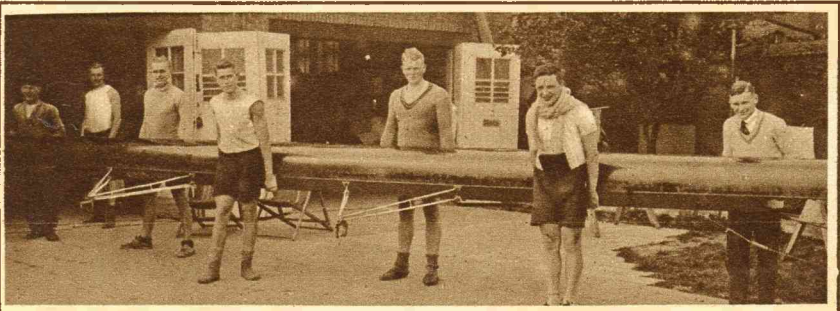
Op het Noordzeekanaal zijn op Hemelvaartsdag de jaarlijkse universiteitsroeiwedstrijden gehouden. De Hemelvaartsdag is daardoor steeds een der belangrijkste watersportdagen van het seizoen; al wie belang stelt in deze mooie, echte Hollandsche sport is op dien dag op of langs de boorden van het Noorzeekanaal aanwezig en honderden gepavoiseerde jachten geven aan het geheel kleur en leven. Wij geven op deze bladzijde afbeeldingen der voornaamste aan den wedstrijd deelnemende ploegen.

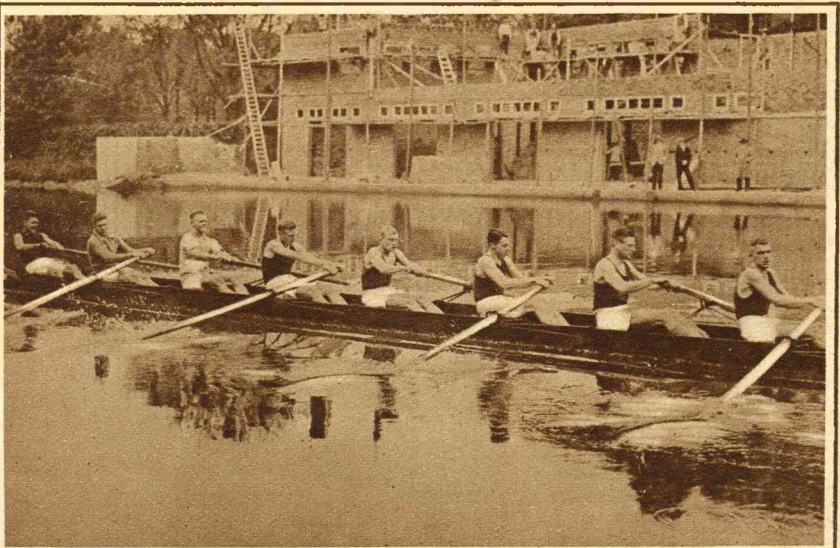
Jonge acht van Njord, Leiden.

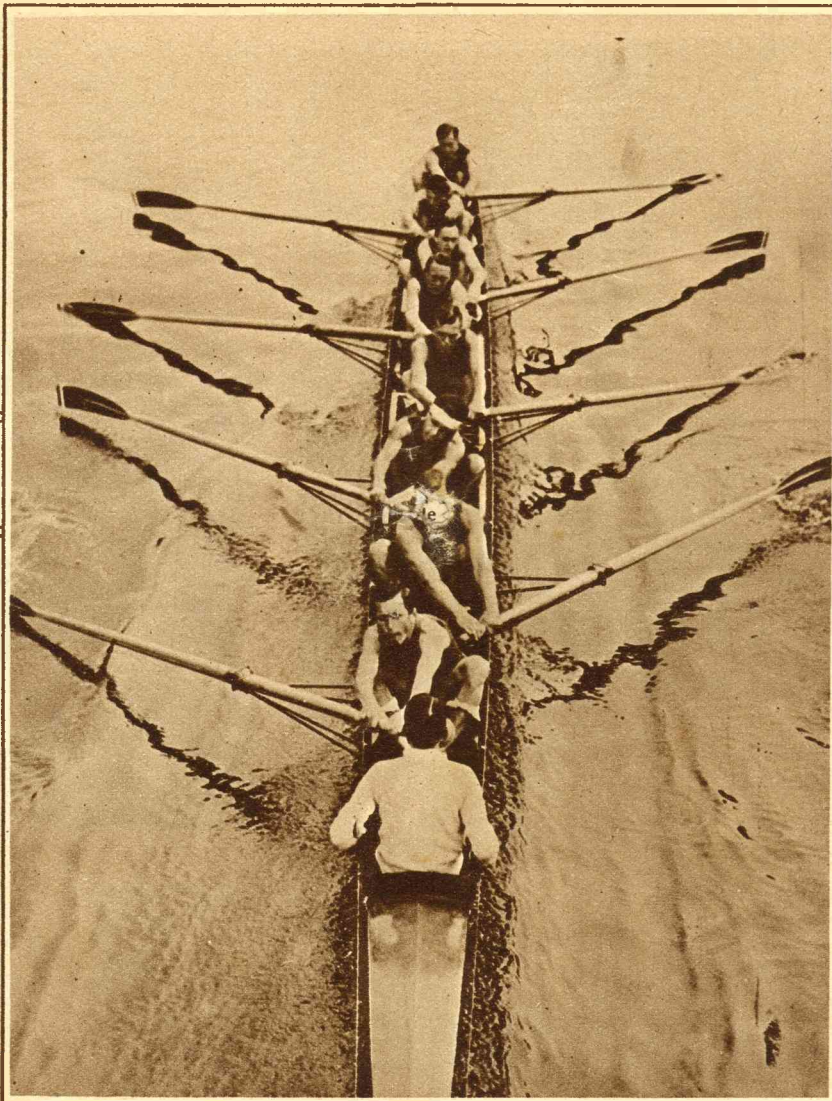
Oude vier van Njord, Leiden.

Jonge vier van Njord, Leiden.

Jonge acht van Laga, Delft, voor de in aanbouw zijnde nieuwe loods.

Jonge acht van Triton, Utrecht.

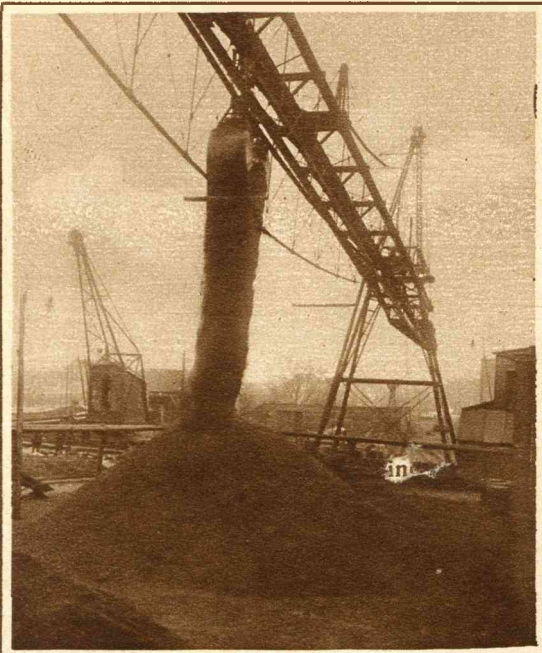
Oude vier van Aegir, Groningen.

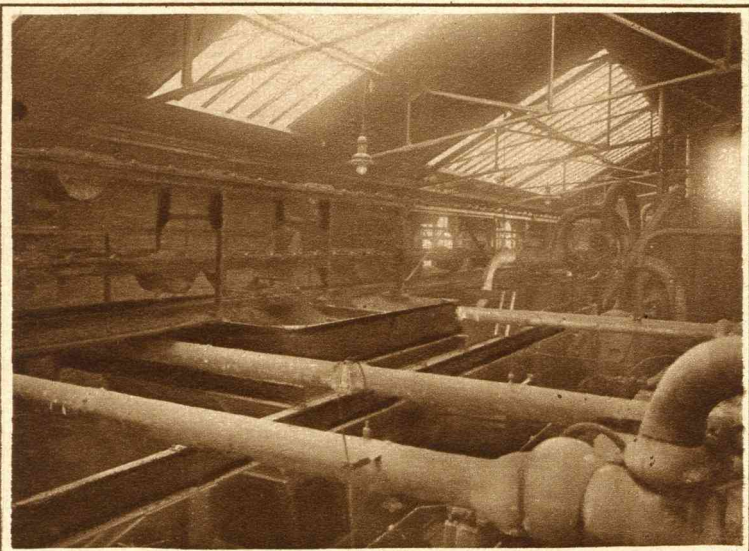
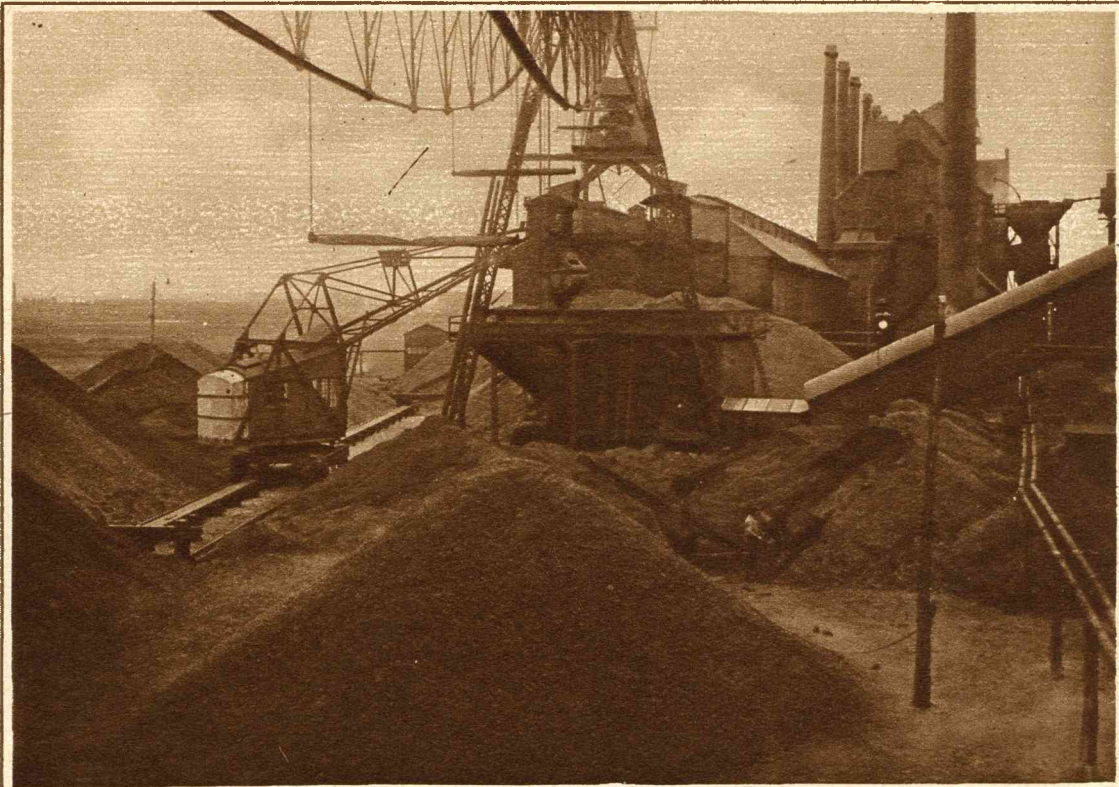
De oude vier van Nereus, Amsterdam.

Oude vier van Laga, Delft.

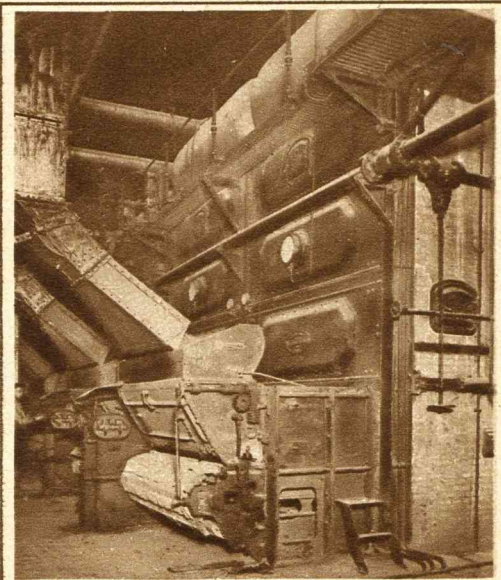
De met schepen aangevoerde steenkolen worden daar met grijp uitgehaald, die ze een eind verder, op de opslagplaats weer laten vallen. — Hiernaast rechts: Met een dergelijken gripper worden van de opslagplaats de kolen weer vervoerd naar de mengtafels, waar verschillende soorten tot een economisch brandend mengsel worden vermengd, om vandaar per transportband (rechts op de foto, met gegolfd plaatijzer afgedekt) naar het ketelhuis te worden vervoerd.

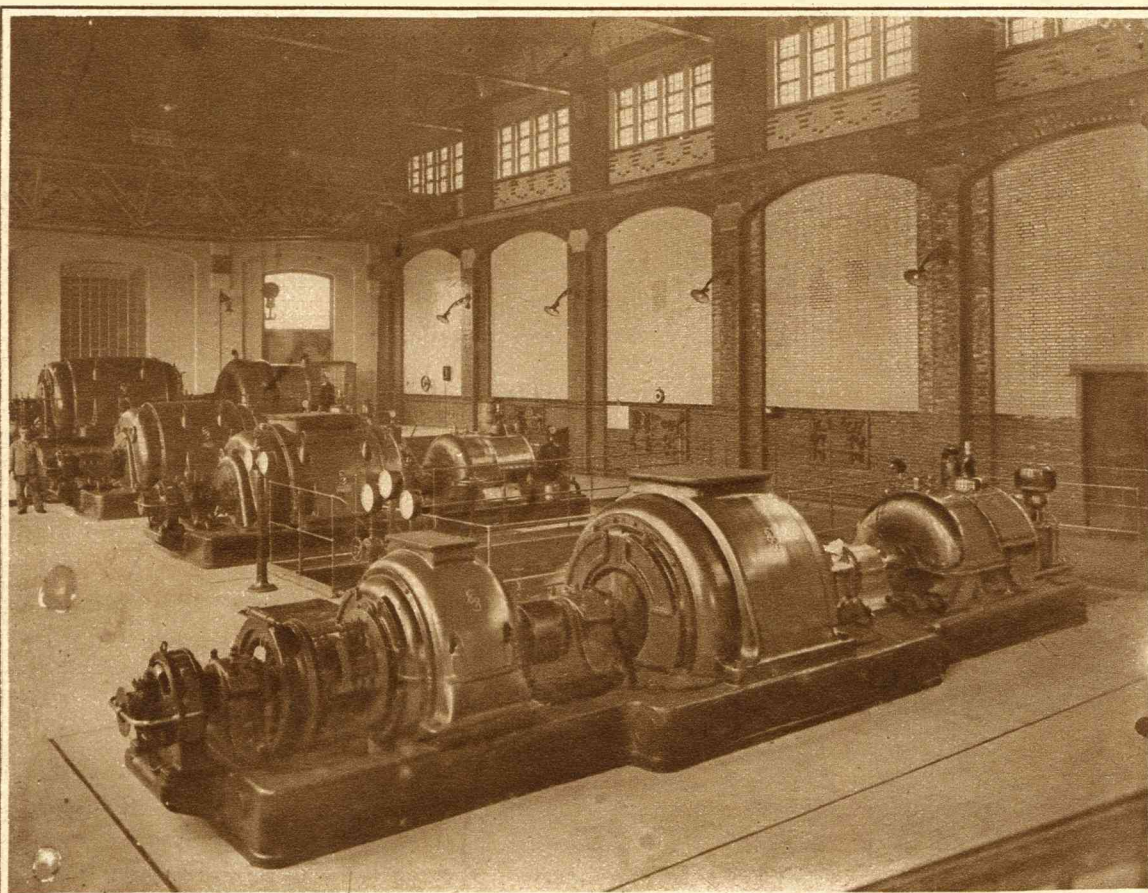
In dat ketelhuis zelf worden ze, nog altijd zonder dat er iemand naar kijkt, dus automatisch, verdeeld over de boven iedere stookplaats zich bevindende bunkers.

Het Gemeentelijk Electrisch Bedrijf te Haarlem

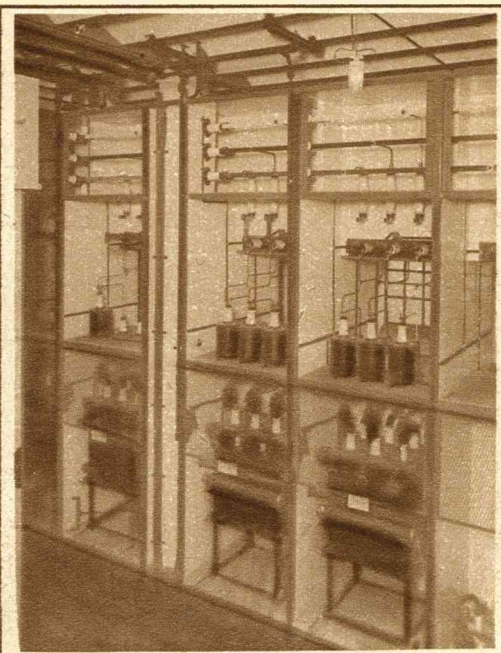
Wij hebben een bezoek gebracht aan de fabriek die Haarlem van elektrische energie en electrisch licht voorziet en hebben er eenige foto's gemaakt waaruit men zich eenig denkbeeld kan vormen van dit bedrijf, dat veel belangwekkends heeft. Het merkwaardigste is wel, dat je overal machines, heel veel en heel groote machines ziet, doch bij die machines maar heel weinig menschen om ze te bedienen; alles schijnt vanzelf te gaan. Maar als je dan wat dieper de fabriek in gaat naar de stookplaatsen, dan kom je toch wel werklui tegen, al blijft het waar, dat het er voor zoo'n groot bedrijf toch maar weinig zijn. Haast alles gaat automatisch en als eenmaal de steenkolen op het vuurrooster onder den ketel zijn gestort, dan gaat verder alles vanzelf — zelfs de uitgebrande kolen worden automatisch verwijderd.

Uit de bunkers vallen de kolen door een soort trechter op het rooster van den vuurhaard. Dit rooster is van bijzondere vorm. Het is n.l. geen vast rooster, maar een beweegbaar, dat onder den ketel doorschuift. Het is een rooster zonder eind dat om twee kamraden loopt, zooals het kettingwiel van een fiets. Voortdurend is het in beweging. Aan 't eene eind worden de kolen er op gestort en langzaam schuift 't rooster voort tot aan 't andere einde de asch en de sintels er weer afvallen. Het is dus zaak den kolentoevoer en de snelheid waarmee 't rooster zich beweegt, zóó te regelen, dat alles wat er in de kolen zit er is uitgehaald, wanneer 't rooster ze automatisch laat vallen.

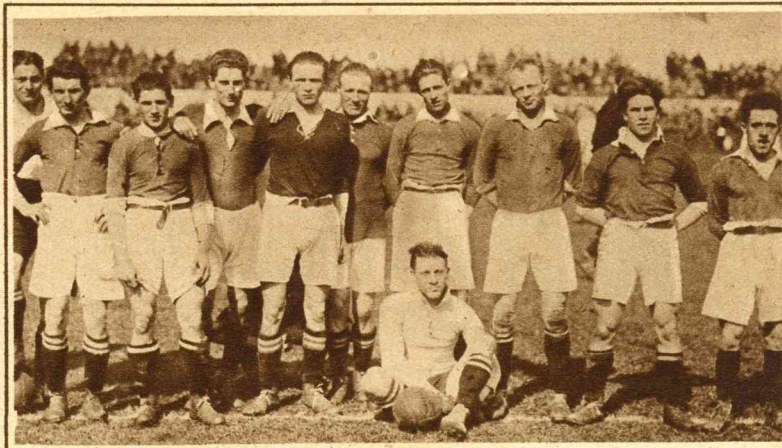
Een kijkje in de groote turbine-zaal, die den heelen dag en nacht in gebruik is en waar slechts één man voor toezicht noodig is.

Ten slotte nog een kijkje in een afdeling die het publiek niet zoo gemakkelijk te zien krijgt: Een gedeelte van de 10000 volt schakel-installatie, voor de P.E.N. De stroom voor de Haarl. stadskabels heeft 'n lagere spanning n.l. 6000 v.

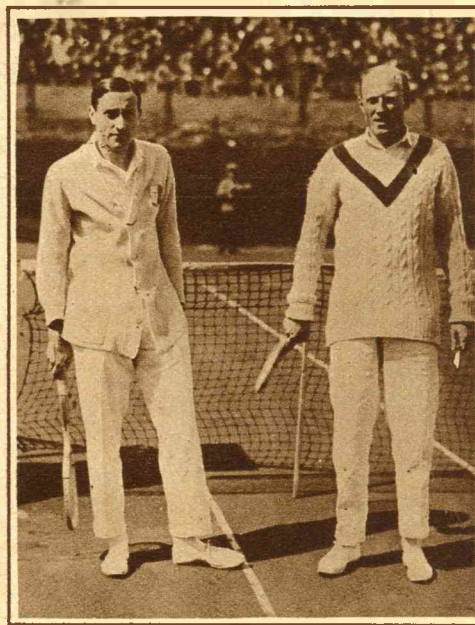
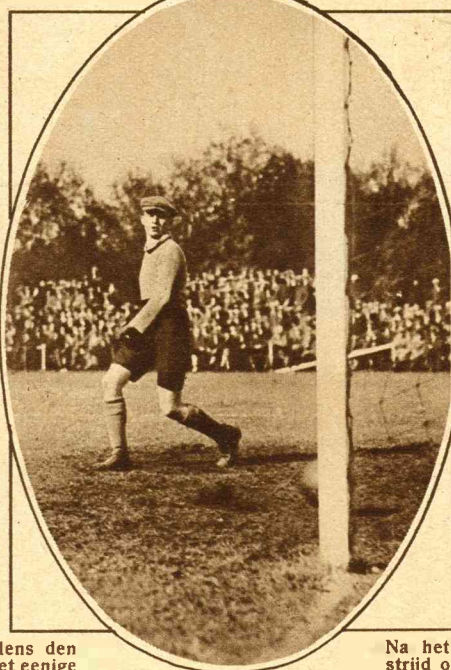
„Hilversum", dat al de promotie-wedstrijden won en het volgende seizoen in de eerste klasse uitkomt.

De Amsterdamsche 2e-klasse kampioen D.E.C. Hilversum versloeg de Amsterdammers in beide wedstrijden.

Stormvogels in Enschede geklopt. De thuisclub won met 3-1. Hierboven: een moment tijdens den wedstrijd Enschede—Stormvogels. Thijssen, de IJmuider doelverdediger, in actie. In ovaal: Het eenige doelpunt van de IJmuidenaren.

Na het enkelspel tusschen Van Lennep en Laloux in de wedstrijd om den Davis-Cup. Van Lennep (rechts) won de partij met sprekende cijfers.

Sport van Zondag

De vraag of er in Amsterdam nog plaats is voor een 4den 1e klasser, zal ons niet langer bezighouden. De wedstrijd tusschen D.E.C. en Hilversum op Zondag j.l. heeft beslist dat de Hilversummers in het volgende seizoen het voetbal-eldorado zullen binnentreden.

Hilversum zal dan over twee 1e klasse voetbalclubs beschikken.

Na een schitterend seizoen in de 2e klasse hebben de kampioenen van 2B thans de kroon op het werk gezet. Alle promotiewedstrijden werden gewonnen en het feit dat D.E.C. zoowel uit als thuis werd geklopt bewijst wel voldoende dat Hilversum den titel van 1e klasser volkomen heeft verdiend.

Had D.E.C. gedurende de laatste maanden niet zooveel van haar ouden vorm ingeboet dan had het eindresultaat misschien nog anders kunnen zijn. In den aanvang van het seizoen 1925/26 werd inderdaad uitstekend gespeeld, doch toen het 2e klasse kampioenschap éénmaal een feit was geworden verslapte de voorheen zoo enthousiast Amsterdamsche ploeg op een opvallende wijze. De laatste wedstrijden in de 2e klasse werden gelijk gespeeld en verloren, terwijl ons in de promotiewedstrijden van

den ouden vorm ook niet veel meer is gebleken. Enfin volgend jaar beter.

De atleten laten zich door het Maartsche Meiweer niet afschrikken. In Amsterdam en Haarlem zijn reeds de z.g. selectiewedstrijden gehouden en

De estafette door het Vondelpark. Een fraaie actiekiek van den strijd der atleten.

hebben we zoo eenigszins een idee gekregen van hetgeen in het thans aangevangen seizoen zoo ongeveer gepresteerd zal worden.

Een aardige foto plaatsen we van de Zaterdagmiddag gehouden estafette in het Vondelpark. Evenals verleden jaar bestond hiervoor ditmaal veel belangstelling.

De tennissers en korfballers hebben tegen de Belgen heel wat meer succes gehad dan ons nationaal voetbal-elftal.

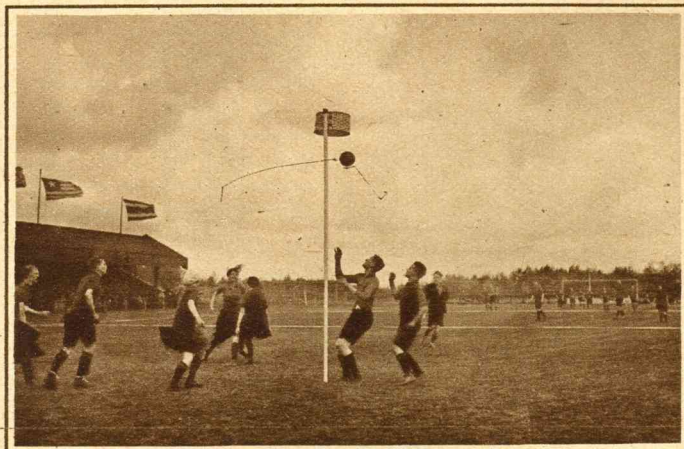
In de wedstrijden om den Davis-Cup won Nederland met 3—2 van de Belgen.

De cijfers bewijzen wel dat de strijd spannend is geweest. In de volgende ronde komen we nu in Rome tegen de Italianen. Waar Van Lennep en zijn mannen waarschijnlijk wel zullen sneuvelen. Dat we het zoover zullen brengen als verleden jaar is niet waarschijnlijk.

Gemakkelijker had onze korfbalploeg het op het A.F.C.-terrein. Daar waren eveneens de Belgen op bezoek, doch hun korfbalspel bleek nog wel eenige strepen lager te staan dan dat der Hollanders. Met niet minder dan 8—0 werden de gasten geslagen; cijfers die voor zichzelf spreken. Maar noch het succes van onze tennisploeg, noch de glorierijke overwinning van ons nationaal korfbaltwaalfstal kunnen den smaad van 2 Mei uitwassen....

Het Hollandsche Korfbal-twaalfstal dat den Belgen een 8-0 nederlaag toebrengt.

Moment uit den korfbalwedstrijd Holland—België. Holland heeft een doelpunt gemaakt.

De korfbalwedstrijd. De Belgen brengen het Hollandsche doel in gevaar.

De Vrouw en Haar Rijk

Een der meest bekende Egyptische vormen van page-haar.

Catharina de Medici, die haar schoone lokken aan de heerschende mode offeren moest.

Maria Louise, de gemalin van Napoleon I met een haardracht, die tusschenvorm was tussen de lange en de korte dracht.

ONZE BIJOUTERIEËN.

Van de moderne sieraden heeft de mode zich meester gemaakt. Ge kunt maar niet dragen wat u invalt; ge dient u genoegzaam af te vragen wat bij uw toilet, uw teint, de kleur van uw haar past. Toch zijn geheel individuele sieraden, die op voorschrift van den besteller vervaardigd zijn, zeldzaamheden. Sieraden, hoe mooi en kostbaar ze ook kunnen wezen, zijn meestal massa-artikelen. De kosten van een door een kunstenaar ontworpen sieraad, zijn zeer hoog en zouden hoogstens voor een tentoonstelling kunnen dienst doen. Ook al zou de prijs door den besteller te betalen zijn, brengt het speciaal vervaardigen van een eenlingsieraad zooveel moeilijkheden met zich mede, dat het nooit of zelden voorkomt, dat de goudsmid zulk een bestelling ontvangt. Bovendien vindt de meesteischende, iemand met den hoogst verijnden smaak, alom zooveel werkelijk moois, dat voor ieder in-

dividu geschikt is, dat hij er niet over denkt, een speciale opdracht te geven. De aard van het sieraad bepaalt immers toch den grooten of kleineren welstand van den bezitter!

Echter worden tegenwoordig de parel en de steen zoo kunstig geïmiteerd, dat men slechts bij aandachtige beschouwing de echte van den namaak kan onderscheiden en dan nog al één, wanneer men daarvan een soort studie gemaakt heeft. Vooral ook door kunstmatig kleuren worden prachtige imitaties verkregen die bijna voor de natuurlijke kleuren niet behoeven onder te doen.

Elk tijdvak in de historie heeft zijn versierselen, zijn edelstenen, zijn opalen, turkooizen, zijn amethysten en koralen gehad, maar vooral de middeleeuwen kenmerken zich door overdadig gebruik ervan.

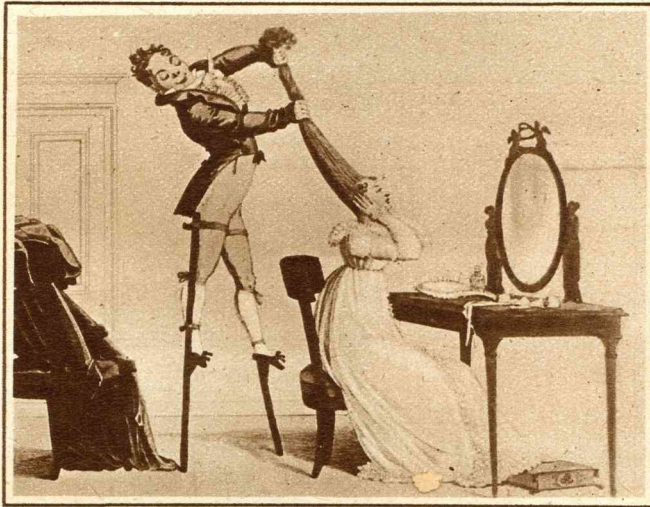
Juweelen spelden, parelen- en barnsteen kettingen overheerschen thans. Witte en gekleurde brillanten worden verwerkt tot broches, hangers en tot versiering van armbanden en ringen. De lange oorbellen verdwijnen en de groote paarlen-oormonturen nemen de plaats in. Het eigenaardige van de moderne oorbellen is, dat het volstrekt niet noodig is, dat men gaatjes in de ooren heeft. De oorbellen worden met schroefjes aan de oorlellen bevestigd, zóó dat verliezen onmogelijk is, naar „men" beweert. Het is m.i. een moeilijk geval: Schroeft men de oorbellen te stevig, dan krijgt men pijn en schroeft men ze te los, dan is de kans op verliezen groot. Wij kennen echter allen 't spreekwoord „Wie mooi wil zijn, moet pijn lijden", en hebben de waarheid ervan allen wel eens met „te nauwe schoenen" ondervonden!

ANNIE M. M.

AMERIKAANSCH MID-DENSTANDS WONINGEN

In het Maandblad van de Ned. Ver. van Huisvrouwen stond onlangs een beschrijving van een Amerikaan-

sche woning, om na te gaan in hoeverre we daaraan een voorbeeld zouden kunnen nemen bij het bouwen van nieuwe middenstands-woningen in ons land.

Een spotprent op het gladgetrokken en saamgebonden haar uit den Directoire-tijd.

Het pagekopje in de geschiedenis.

De strijd tusschen 't lange en 't korte vrouwenhaar schijnt wel de eeuwen door geduurd te hebben. Van het echte Bubi-kopje bewoog zich de mode over vele tusschenmodellen tot aan de koenste haarbouwkunst om dan dezen ontwikkelingsgang weer terug te loopen. Het verschil tusschen vroeger en thans is slechts, dat tegenwoordig iedere nieuwe mode bij de vrouwen van alle standen belangstelling en navolging vindt, terwijl vroeger de wisseling van modes een aangelegenheid was, die slechts een kleinen, bevoorrecht kring aanging. Voor de andere vrouwen gold geen mode, doch de in hare grondvormen stereotype lands- of volksdracht. De mode van het korte haar, die thans de vrouwenwereld in twee helften scheidt, is misschien zelfs ouder dan die van het lange haar. Geheel afgezien nog van de natuurvolkeren, vinden wij reeds bij de oude Egyptenaren het volmaakte type van een page-kopje. En zeer vaak in de latere eeuwen is het korte haar weer in zwang geweest, zooals in den Renaissance en in den Directoire-tijd. En de jongste triomf van het korte haar is wel algemeener dan een der vorige.

Iedere Amerikaanse woning is voorzien van een „sun-porch," een open veranda, die ongeveer 60 cm. boven de straat is gelegen, en waar een belangrijk deel van het dagelijksch leven zich des zomers afspeelt.

De vloer van de geheele gelijkstraatsche verdieping, ligt op de hoogte van die der „sun-porch". Hierdoor is er gelegenheid tot het maken van een ruim, goed verlicht en goed geventileerd sousterrain, waarin kelderruimte is, centrale verwarmingsketel en brandstoffen-bergsplaats. De kolen worden in deze laatste door een stortgat in het trottoir geworpen. De verdieping

bezit behalve woonkamer, eetkamer en keuken ook een pantry of provisiekast met ijskast. Die pantry is vaak niet grooter dan 1.50 bij 2.50 M., doch is goed ver-

licht en geventileerd. In geen enkel huis ontbreekt 'n badkamer, terwijl de slaapkamers alle voorzien zijn van vaste wastafels en iedere kamer minstens één diepe kleerkast heeft gewoonlijk een smal gangetje over de volle diepte van de kamer.

De woningen zijn voorzien van centrale verwarming met gecombineerde warmwaterleiding, terwijl een telefoon tot ieder huis behoort.

Een gas- en elektrische lichtleiding veraangenaamt de dagtaak der huisvrouw. Men kookt op gas of electrisch; stopcontacten stellen de huisvrouw in staat, naaimachine,

strijkijzer, comfoor of stofzuiger in werking te zetten. De wasch is buitenshuis en komt geheel klaar thuis. Ook het poetsen der schoenen geschiedt buitenshuis. Veel bellen wordt er niet gedaan, want alle eetwaren betreft men uit den grooten „winkel-van-alles" vanwaar alles gelijk gebracht wordt. Eens per maand rekent men af met de chèque op de bank.

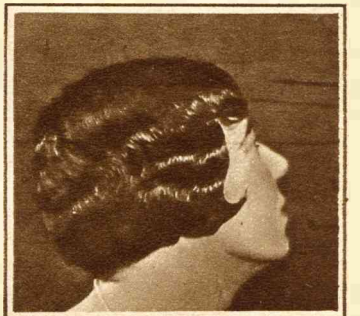
In zulk een huis worden geen dienstdienden gehouden.

VRUCHTENSCHOTELTJE.

Benodigdheden: 1 klein blikje annanas, 3 à 4 sinaas-appelen, 4 bananen, 1/2 ons gepelde amandelen, 1 ons suiker en ruim 1 kopje water. De bananen worden in schijfjes gesneden, de sinaas-appelen schoongemaakt, van de pitten ontdaan en in stukjes gesneden. Men legt dan om en om in een compoteschaal: stukjes annanas, banaan en sinaasappel.

Het water, het nat van de ananas en de suiker kookt men op en smelt er 3 blaadjes gelatine in. Dit giet men over de vruchten en laat het bekoelen.

Wil men het schoteltje extra lekker maken, zoo bedekt men het (na bekoeling) met stijfgeklopt eiwit en

Het z.g.n. Charleston-kopje, een der meest gewilde laatste vormen.

Een modern Bubi-kopje.

vanille-suiker, of met slagroom.

HOOFDKAAS VAN KALFSVLEESCHRESTEN.

400 gr. gekookt of gebraden kalbsvleesch, 1 groot versch varkensoor, zout, peper, 6 gest. kruidnagelen, 4 laurierbladen, nootmuskaat, 2 à 3 lepels azijn. Het oor goed wassen en 3 uur in water met zout koken. Daarna al het zachte vleesch er afschrapen en het kraakbeen verwijderen.

Wanneer men resten van gebraden kalbsvleesch heeft, eerst de bruine randjes afsnijden en het daarna fijnhakken.

Dat fijngehakte vleesch met al de kruiden bij het kooknat van het oor voegen en dit alles laten koken, tot het vocht er op zooveel verkookt is, dat de vleeschmassa stijf is geworden. Vul er dan stevig de vormen mee.

In den zomer moet men er 'n paar blaadjes gelatine bij doen.

GEVULDE PANNEKOEKEN.

200 gr. zelfrijzend bakmeel, 1/2 liter melk, 1 ei, 60 gr. boter, een mespunt zout, 5 groote zure appelen.

Maak op de bekende wijze het beslag voor de pannenkoeken, doch zorg, dat vooraf de appelen zijn geboord, geschild en aan dunne schijfjes gesneden. Smelt in de koekepan een stukje boter, giet er wat beslag in, daarop eenige appelplakjes en daarop weer een dunne laag beslag. Bak de pannenkoeken aan weerskanten lichtbruin.

Stoomwasscherij „Neerlandia"

Maandag halen	Donderdag thuis
Dinsdag „	Vrijdag „
Woensdag „	Zaterdag „

droog toegeslagen, gemengeld en gestreken 25 ct. p.K.G.
Tel. 33908 - 3de Hugo de Grootstraat 17

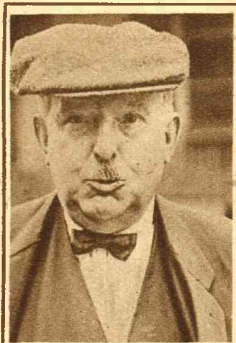
PEREBOOM'S KNIPPATRONEN - NAAR MAAT -

VERL. ROZENGR. 236

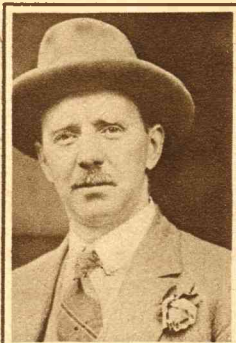
OPLEIDING TOT COUPEUSE DOOR ERVAREN COUPEURS

Dames met veel haar of page-haar, komt U maar. Wij vervormen Uw hoed in ieder entree naar de nieuwste Modellen.

Fa. J. G. van Driel Jr.
Prinsengracht 447 - A'dam - Tel. 35447.
Dameshoedenfabriek

Herbert Smith, de president der mijnwerkersorganisatie.

A. J. Cook, de secretaris der mijnwerkersorganisatie.

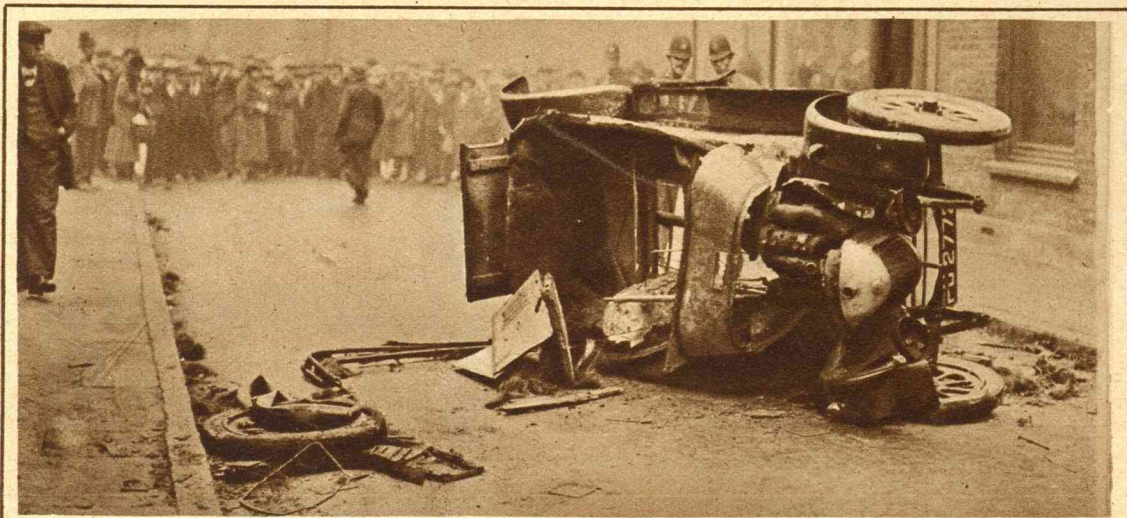
J. H. Thomas, de leider der spoorwegarbeiders.

De groote staking in Engeland

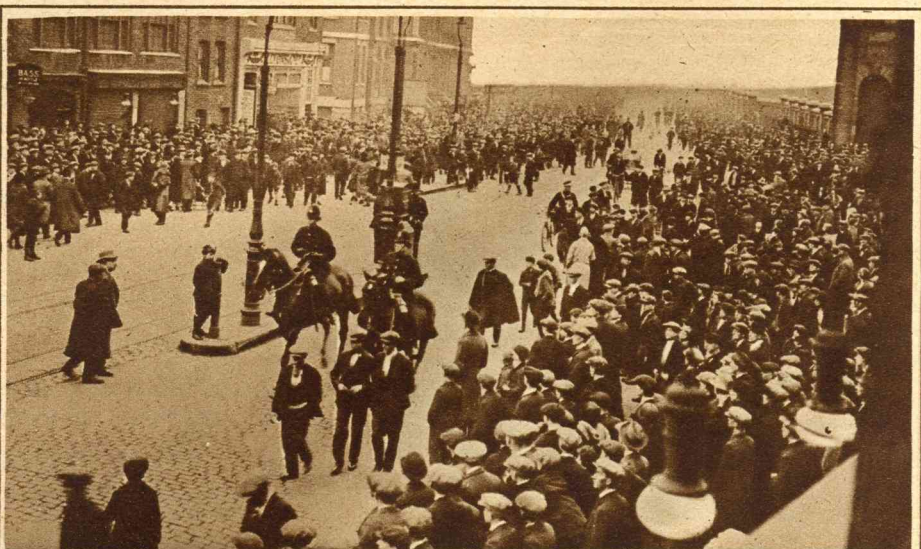
Stakers trachtten te verhinderen, dat de rollen papier, waarop de Morning Post gedrukt moet worden, worden gelost. De politie wist echter het opzet te verijdelen.

In Poplar, een der beruchtste wijken van Londen, hebben verschillende ongeregelheden plaats gehad, o.a. werden een aantal omnibussen aangehouden, omvergeworpen en soms, zooals die hierboven, in brand gestoken.

Om het den stakers moeilijker te maken de motoren der bussen onklaar te maken, worden de motorkappen met prikkeldraad omwond.

Vooraf in de wijk Poplar is het voortdurend rumoerig. Groote troepen stakers loopen daar den geheelen dag rond.

Herhaaldelijk moest de politie krachtadig optreden. Hier een foto van een charge met den stok door de politie uitgevoerd in Walworth in het zuiden van Londen.

Hoe de vrijwilligers, die tijdens de staking in Londen zoo goed mogelijk de verschillende diensten gaande houden, met motorlorries naar Hyde Park gebracht worden.

Hoe de trams, die door vrijwilligers bestuurd, den dienst onderhouden, op den eersten dag der staking aan het eindpunt van de lijn aankwamen.

Wie 't laatst lacht, lacht 't best

Vraag SPOOR's MOSTERD

MODERN.

Heer (bij een spoorwegongeluk, tot den hoofdconductor): „Waarom worden de gewonden nu niet dadelijk geholpen?”

Hoofdconductor: „Ja, meneer, er wordt gewacht op de fotografen!”

BELEEFD.

Boerin: „Krelis, ga je even wasschen, kam je haren, doe je Zondagsche pak an en loop dan even naar hierover bij den burgemeester en zeg hem, dat zijn huis in brand schijnt te staan, want dat de vlammen uit zijn edelachtbaar dak slaan!”

PROBLEEM.

Hansje heeft zich bezeerd aan brandnetels langs den weg en komt dan, diep nadenkend, bij moeder.

„Moes, als er nou een bij op de brandnetel komt zitten, steekt de brandnetel de bij dan of steekt de bij de brandnetel?”

NAAM VERLOREN.

„Heb je gehoord, dat juffrouw Martens haar goeden naam verloren heeft?”

„Hemel nee, wat is er met haar gebeurd?”

„Ze is getrouwd met meneer Jansen.”

„THE VARSITY”

en andere EASY CHAIRS

alleen verkrijgbaar bij:
P. F. L. DE RIDDER

alleen Hartenstraat
Amsterdam - Tel. 43193

ARME DOORTJE!

„Maar kinderen, waarom maken jullie toch zoo'n spektakel? Wat gebeurt er toch? Waarom schreeuwt Doortje zoo?”

„Och moes, we spelen schipbreuk en dat flauwe kind wil zich niet laten verdrinken in de badkuip!”

HET OUDE BEESTJE.

„Waarom geef je 't niet bij de politie aan, dat je auto gestolen is? Misschien zou je hem dan wel weer terug krijgen.”

„Och, die oude kan me niets schelen. Ik zou alleen maar eens willen weten, hoe ze dat ding aan den gang hebben gekregen!”

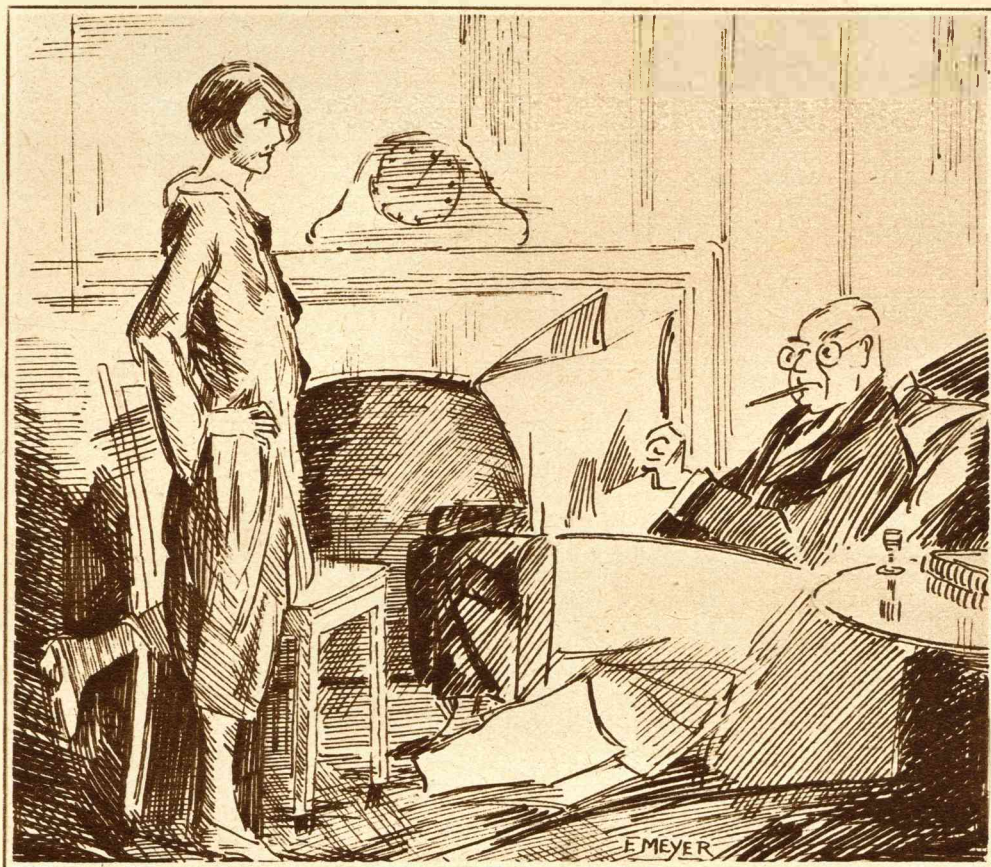

VRIENDINNEN.

„De kant op deze japon is over de vijftig jaar oud,” zei de trotsche eigenares.

„Is 't heusch waar?” deed de jaloersche vriendin liefjes.

„En heb je ze zelf gemaakt?”

ZIJN VERMOEDEN.

„Hou je van me mannie?” — „Ja vrouwtje.” — „Hóé veel hou je van me?” — „Hoe veel heb je nodig?”

DE HELD!

„Mijn broer is een jaar in Afrika geweest en is nu pas terug gekomen. Hij heeft daar op tijgers gejaagd.”

„Hoe interessant! En heeft hij geluk gehad?”

„En of: hij heeft er nooit een gezien.”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalversstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

NIET VEELBELOVEND.

De man in het restaurant riep den kelner bij zich.

„Wat een kleine portie kip heb je me gegeven,” riep hij ontevreden uit.

„Ja mijnheer,” verontschuldigde zich de kelner; „maar u zult er lang genoeg over eten!”

LOGISCH.

Student: „Dit was mijn eerste geval. Een kind had stukjes kaars opgegeten.”

Dokter: „En wat heb je gedaan?”

Student: „Verandering van spijs aanbevolen.”

VLEIEND.

„Ja, dominé, als u preekt, ga ik altijd naar de kerk.”

„Het doet me veel genoegen, dat te hooren, maar waarom alleen als ik preek, waarom niet alle Zondagen?”

„Omdat ik als u niet preekt, niet er op aan kan, dat ik een goede plaats krijg.”

DOORTJE WIST HET.

De onderwijzeres was boos, omdat Doortje verklaard had, dat ze liever een halven koek had dan twee derden. Dat kon ze er nu maar niet in krijgen, dat twee derden meer was dan 'n helft. En nu zou ze die domme Doortje dan eens aan de kaak stellen.

„Dus kinderen, hooren jullie allemaal; Doortje wil liever 'n klein stukje koek dan 'n groot.”

Maar Doortje stak onvervaard haar vinger op.

„Ik hou niet van koek, juffrouw!”

DEN HOUDIJKER'S

Echte Goudsche Siroopwafelen en Gemberwafelen

voldoen aan de hoogste eischen van smaak, zuiverheid en zorgvuldige bereiding.

Alom verkrijgbaar in luxe en gewone verpakking.

G. DEN HOUDIJKER - GOUDA

DE BOFFERT!

„Mijn man is werkelijk een gelukskind,” verklaarde zij. „Als kind is hij eens door 'n paard afgeworpen, zonder dat hij zich bezeerde; later is hij eens door 't ijs gezakt, zonder te verdrinken en als student is hij in de Alpen eens door 'n lawine overvallen, zonder dat er 'n ongeluk gebeurde.”

„Merkwaardig,” gaf de ongehuwde vriend toe. „En nou is hij al twintig jaar getrouwd en hij leeft nog.”

VERSCH!

„Garandeert u, dat die eieren versch zijn?”

„Ja mevrouw, twee jaar garantie.”

KUNSTIG.

„Die kuikens zijn machinaal uitgebreed.”

„Hoe is 't, gosterwereld, mogelijk! Ze lijken net echt!”

BILLIJKE WENSCH.

De bruidegom had zich verslapen. En hoezeer hij zich ook haastte, hij kwam pas aan het station, toen zijn trein al vertrokken was. Zenuwachtig liep hij toen

naar het postkantoor om er het volgende telegram op te geven aan de bruid:

„Trein gemist. Wacht met trouwen tot ik kom.”

DE PROEF.

„Zoo, dus je wilt m'n dochter trouwen? Daar moet ik nog eens over denken. — Kan je me voor 'n half jaar drie duizend gulden leenen op m'n woord van eer?”

„Dat kan ik wel, maar dat doe ik niet.”

„Mooi zoo. Dan kan je haar krijgen.”

TOEN WIST ZIJ HET WEL.

„Is mijnheer Mops thuis?” vroeg een onbekende bezoeker.

„Welken bedoelt u?” vroeg het dienstmeisje, dat open deed. „Er wonen hier twee broers.”

Toen leek de bezoeker uit het veld geslagen, doch toen klaarde zijn gezicht weer op.

„Ik bedoel dengene, die 'n zuster in Amsterdam heeft.”

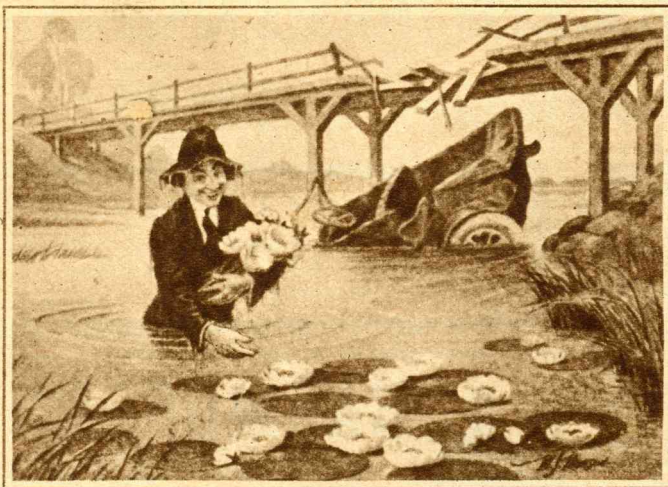
DE WERKLOOZE.

„Ik begrijp niet, dat zoo'n flinke sterke man zóó lang zonder werk kan wezen! Heb je dan heelemaal niets kunnen vinden?”

„Niet in mijn vak, mevrouw.”

„Wat ben je dan eigenlijk?”

„Slangenbezweerder.”

Men moet de dingen altijd van den goeden kant bezien!

VAN RIJN'S Utrecht De Beste MOSTERD

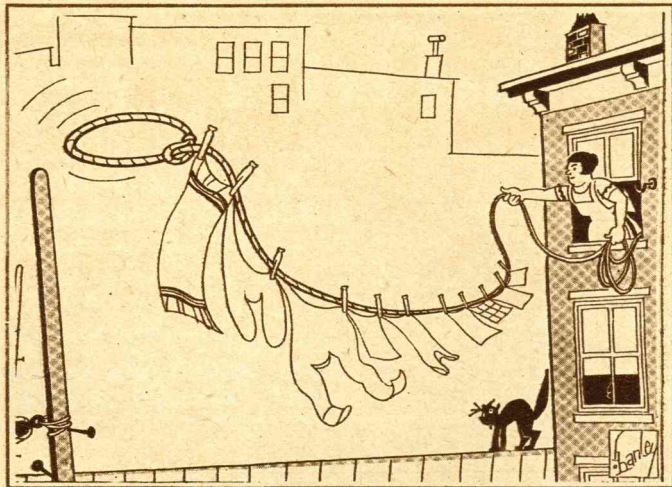
DE HELD.

Zij was nog een en al opwindend, toen ze haar vriendin vertelde, hoe de inbraak was gepleegd.

„Ik werd wakker en ik hoorde een verdacht geluid — ik schrok me half dood natuurlijk en ik stond op en daar zag ik een been onder 't bed uitkomen!”

„Goede hemel! Van den inbreker natuurlijk!”

„Neen, van m'n man — die had het verdachte geluid óók gehoord.”

Hoe een juffrouw, die in de prairie is opgegroeid, haar wasch „uithangt”.

GEEN RECOMMANDATIE.

Hij was nog zeer jong, de nieuwe reiziger en het was zijn eerste reis voor de firma.

Niettemin, nieuw of niet, hij slaagde er in een der grootste boekverkoopers zelf te spreken te krijgen en wat meer zegt, het gelukte hem, dien een gros vulpenpen te verkoopen.

Terwijl hij bezig was, de order in zijn boekje in te schrijven, veranderde de houding van den klant, die tot nog toe zeer voorkomend geweest was, geheel.

„Ik trek mijn order in,” bromde hij en de jonge reiziger moest zonder bestelling vertrekken.

Toen hij weg was, vroeg de typiste, die bij het onderhoud tegenwoordig geweest was, haar patroon waarom hij zoo plotseling van idee veranderd was.

En het antwoord luidde: „Hebt u dan niet gezien, dat hij de order met een potlood inschreef?”

VERDACHT.

Tusschen twee stations hield de exprestrein plotseling stil.

Onmiddellijk stak een jonge man zijn hoofd uit het portierraampje en riep den conducteur toe:

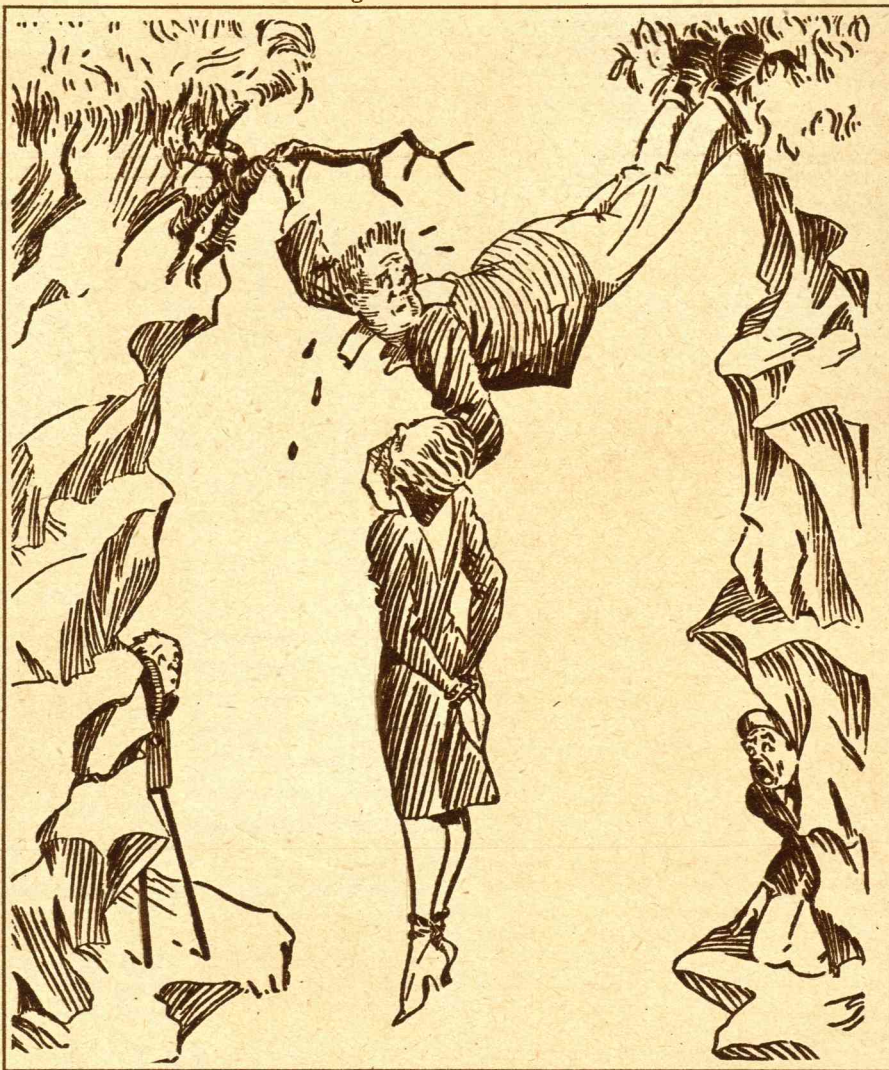
„Wat is er aan de hand?”

„Er heeft iemand aan de noodrem getrokken,” was het antwoord, „en nu zijn we onzen stoom kwijt en zullen hier een uur lang moeten blijven staan.”

„Een uur?” riep de passagier uit. „Maar ik moet vóór twaalfen trouwen!”

Onmiddellijk richtte de conducteur, die reeds wilde doorloopen, zich weer tot hem met de woorden:

„U bent het toch niet, die aan de noodrem heeft getrokken?”

Filmregisseur: „Houd haar toch in je anderen arm, man!”

(Gaiety)

HET VERZUIM.

Ze hadden elkaar drie dagen geleden pas voor 't eerst gezien, maar het scheiden viel zéér zwaar.

„Instappen!” schreeuwde de conducteur en zij was dus wel gedwongen haar handen los te maken uit de zijne. Maar dadelijk nadat ze in den trein was gestapt leunde ze door het open raampje naar buiten om hem nog eens toe te lachen.

„Wat zal ik het vreeselijk eenzaam hebben zonder jou!” zuchtte hij.

„Ik zal jou ook erg missen,” verzekerde zij. „Wat hebben we hier heerlijke dagen gehad!”

„Des te harder zullen de nu volgende dagen zijn!” steunde hij.

De trein zette zich in beweging.

„Je schrijft me toch?” vroeg zij.

„Alle dagen!” beloofde hij met vuur.

Toen holde hij opeens vooruit langs den trein.

„O lieveling, hoe heet je ook weer?”

DE BESTE JONGEN.

Kleine Willy kwam met tranen in de oogen thuis van school.

„Wat is er, ventje?” vroeg zijn oom Jan.

„Ik heb het dubbeltje verloren, dat de meester gegeven had voor den besten jongen uit de klas.”

„Nou, huil maar niet ventje, hier heb je een ander dubbeltje. Maar hoe kan je dat zoo verliezen?”

„Omdat ik niet de beste jongen uit de klas was.”

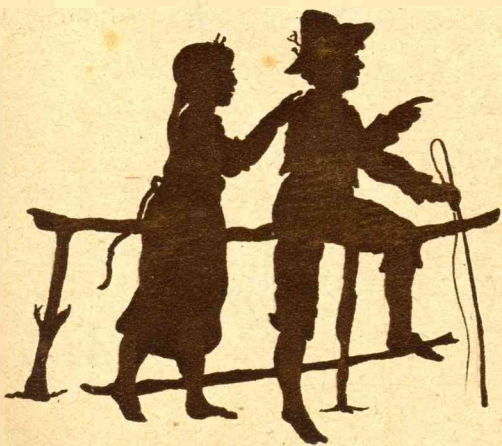
DE PARVENU OP REIS.

„Deze ruïne is meer dan twee duizend jaar oud.”

„Zeg, je hoeft mij niet wijs te maken! We hebben pas 1926!”

Uitslag Prijsvraag No. 5

De oplossing is:

Voor goede oplossingen, waarvan er ditmaal minder dan gewoonlijk zijn ingekomen, werden bij loting de volgende prijzen toegekend:

Een fraai presenteerblaadje:
Holm, Zeilstraat 56 II, Amsterdam.

Een gebakshoteltje:
H. B. Liesman, Cabralstraat 17 II, Amsterdam.

Een heerenportemonnaie:
B. Jansen, Meeuwenlaan 133h, Amsterdam.

Een tabakspijp:
M. Winter Baas, Rosmolenstraat 6a, Zaandam.

HET RAADSEL.

„Tom zegt, dat ik een raadsel voor hem ben.”
„Dan vrees ik, dat hij van plan is, je op te geven.”

DE VERSTANDIGE KOE.

Een stadsmeisje, dat in 'n dorp gelogeerd was, sprak tot den boer over de woedende blikken die de koe op haar wierp.

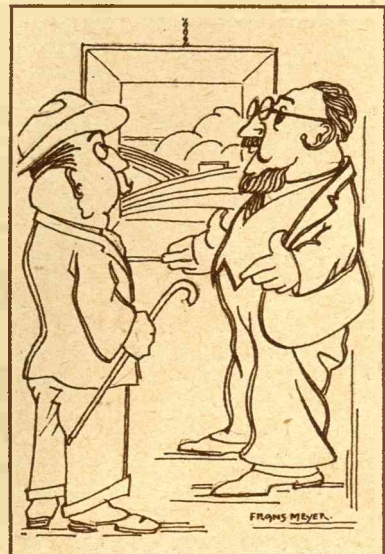
„Ja,” zei de boer, „dat zal wel komen door uw roode japon.”

„Hemel!” riep het meisje uit, „ik wist wel dat m'n japon niet naar de laatste mode is, maar ik had nooit gedacht, dat een koe dat zou merken.”

GEEN RISICO!

„O professor,” dweeptte het jonge meisje, „als ik ooit nog een groote pianiste word, zal ik u alles verschuldigd wezen!”

„Pardon,” zei de leeraar koeltjes, „ik ben gewoon, dat de lessen drie maanden vooruit betaald worden.”

PRIJSBEPALING.

Verzamelaar: „En wat kost die schilderij? Kunstkooper: „Achtduizend gulden, mijnheer.”

„Achtduizend gulden! Het is de derde maal in drie dagen dat ik naar den prijs van deze schilderij vraag en elken keer is het vijf honderd gulden duurder.”

„Ja mijnheer, maar u moet ook bedenken, dat het een oud meesterwerk is en dat het alle dagen ouder wordt.”

ROOKT

Spatram

Z.H.P.

BEHANGSELS

N.V. ZUID HOLL. PAPIERHANDEL

STALEN OP AANVRAAG
DEN HAAG, R'DAM, HAARLEM, ARNHEM.

AMSTERDAM { REGULIERSBREESTR. 2 - TEL. 34735
HARTENSTRAAT 27 - TEL. 46644

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is

**DE
LEESBIBLIOTHEEK,**

uitgaaf der
**DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —**

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

**Uw
Zenuwen**

komen tot
rust en
worden gesterkt
door
Mijnhardt's
Zenuw-tabletten
Glazen buisje
75ct
BIJ APOTHEKEN DROGISTEN

Alléén echt met den Naam
Mijnhardt op de Verpakking

A A N G E B O D E N : Gebruikte Automobielen

STUDEBAKER, Big Six 6/7 pers. Sedan, ballonbanden,
bumpers, 2 reservewielen, enz. f 4000.—
OLDSMOBILE, 4 cylinder, 4/5 persoons Sedan 2500.—
OPEL, Landulette, 6 cyl., 6 persoons, 18/50 P.K. 3000.—
FORD, 2-deur Sedan 1924 1200.—
OAKLAND, 6 cylinder, 4/5 persoons Touring 900.—
BENZ, 4 cylinder Torpedo 850.—
N.V. C. VAN WERKHOVEN's Automobielenbedrijf
LISSE - Telefoon 82 en 814.

**KOOPT UW
BEDDENGOD
IN**

DE SPECIAALZAAK
HAARLEMSTR. 30
20 TOT 30% BENEEN ELKE CONCURRENTIE

*Houd uw
mond
gezond*

— met WRIG-
LEY'S Peper-
munt Kauwbon-
bons gaat dat
gemakkelijk.

Tandbederf be-
gint nooit vanzelf. Het ont-
staat in de holten tusschen
de tanden, waar voedsel
achterblijft en de tandborstel
moeilijk kan komen.
WRIGLEY'S P.K. behoedt
juist dáár Uw tanden voor
bederf, het verwijderd achter-
gebleven spijsresten en houdt
het gebit schoon. Gebruikt
het dus „Na elken Maaltijd“.

WRIGLEY'S
Pepermunt-Kauwbonbons
4
Stuks voor
5ct.

HUNINK's LEVERPASTEI
heerlijk, pikant, voedzaam, krachtig, vervangt Boter
en Vleesch. Overal verkrijgbaar.
ANTON HUNINK - Deventer - Hofleverancier.

HAEMOFERRIN
(STAALHAEMATOGEEEN)

Een door NEDERLANDSCHE
ARTSEN beproefd en aanbevolen
Bloedvormend Versterkingsmiddel
Aangenaam van smaak
f 2.60 per heele flesch - f 1.60 per halve flesch.
Dr. H. NANNING's Pharm. Chem. Fabriek, DEN HAAG

**LINOLEUMWAS
„GLIM“**
geen cadeaux, dus lagere prijs.
Kwaliteit ongeëvenaard.

**Wat elke huisvrouw
van het steriliseeren weten moet**
leert U de
WECK
-brochure, die gratis en franco gezonden wordt, mits men
naam van dit blad vermeldt, door
J. WECK & Co. = ARNHEM

NATIONALE EER

Het is plicht van elken Nederlander en van elken groep Nederlanders, om de nationale eer hoog te houden: binnen en buiten onze landspalen.

En elke streek, elke gemeente moet haar aandeel in de nationale eer verdienen en daarop dan ook aanspraak maken.

Boskoop, — de gemeente der boomkwekerijen en plantencultuur, het wereldvermaarde tuinbouwcentrum in ons land, houdt onze nationale eer hoog en verdient zijn aandeel in de eer in hooge mate.

Op een cultuurterrein van nauwelijks 800 H.A., waardoor meer dan 10.000 personen een goed bestaan hebben, — wordt een rijkdom van boomen en heesters en vaste planten gekweekt, die tot sieraad strekken van tuinen en parken in eigen land en in alle werelddeelen.

De Nederlandsche producten van deze schitterende Nederlandsche cultuur wekken de bewondering van iederen kenner en liefhebber, van welke nationaliteit ook.

Is het dan een wonder, dat het lezen en bezichtigen van het keurig uitgevoerde „ALBUM VAN BOSKOOP ALS HET WERELDBEROEMDE TUINBOUWCENTRUM“, waarin de groei en de ontwikkeling en de perfectionneering van de Boskoopsche cultuur in woord en beeld wordt behandeld, onwillekeurig het verlangen opwekt om met de zeldzame producten van die cultuur nader kennis te maken?

Iedere kenner en liefhebber van boomen en planten en bloemen en heesters zal er een genot in vinden dit schoone album van Boskoop, met zijn leerzame en interessante bijdragen, met zijn overweldigenden rijkdom van schitterende platen vooral, te lezen en in te zien, — telkens weer!

„Een monument van onze nationale eer“, zóó zouden wij dit Boskoopsche album willen noemen, dat aanvangt met een in prachtige kleurendruk uitgevoerd portret van H. M. DE KONINGIN (waaronder H. M.'s handteekening), en met een inleidend woord van de Excellenties RUIJS DE BEERENBROUCK en COLIJN. Boskoop heeft door de uitgave van dit album een bewijs te meer geleverd, dat zij de nationale eer weet hoog te houden, — Boskoop heeft door dit bewijs van durf en ondernemingsgeest (de uitgave van het album is n.l. een zeer kostbare onderneming!) getoond, dat het zijn aandeel in de nationale eer ten volle verdient!

Zijt gij liefhebber en/of kenner van deze Nederlandsche cultuur par excellence, houdt gij van boomen en bloemen en heesters en planten?

Stelt gij belang in de Boskoopsche cultuur?

Aarzelt dan niet, U een exemplaar aan te schaffen van dit schitterende Boskoopsche album, samengesteld en in vier talen uitgegeven door de Heeren J. H. van Straaten van Nes en Ir. C. Ph. Moerlands te Boskoop.

Het zal een bron van blijvend genot voor U zijn en een sieraad voor Uw bibliotheek. De prijs is f 20.— plus porto. Bestellingen worden, zoolang de voorraad strekt, uitgevoerd door de

**BOSKOOPSCH E HANDELSDRUKKERIJ
TE BOSKOOP.**

NV MEUBELTRANSPORTMY
V/H **HULST**
ALEXANDERPLEIN 1
TEL. 13052. DEN HAAG
VERHUIZINGEN
OVER LAND EN ZEE
BEHANGERIJ
— STOFFEERDERIJ
GARDE • MEUBLES

**BLOM'S
BEDDEN-MAGAZIJN**
Ferdinand Bolstraat 18 - Telef. 29520

Buitengewoon voordeelige aanbieding in

LEDIKANTEN

1 Persoons wit ijzer Ledikant met spiraal	10.75	9.25
Extra zwaar (39 K.G.)		12.90
Met voetbord		14.90
2-Persoons wit ijzer Ledikant met spiraal		13.90
Extra zwaar		17.90
Met voetbord		19.75
1-Persoons pracht eiken of p.p. geschild. Ledikant	9.75	7.25
Massief eiken	22.50	19.75
2-Persoons pracht geschilderd Ledikant eiken of p.p.		16.75
	13.90	11.90
2-Persoons massief eiken	9.75	7.90
Extra hoog (1.30 M.)		6.90
21.75	18.75	
Extra hoog (1.30 M.)	27.50	24.75
Iets extra's (stijl 5x6 met schroefsluiting)	36.—	32.50
		29.75

Turval geneest en verfracht de Huid